

Šiame numery:

Kas yra tas Vakarų pasaulis?
Penktoji laisvųjų lietuvių dainų šventė Toronte.
Gedimino Galvos kultūrinio pobūdžio politiniai svarstymai.
Jurgo Jankaus laiškas iš perkaitinto pavėsio.
Kazio Bradūno eilėraščiai.
Algirdo Landsbergio teatriniai laišakai iš Europos.
Juozo Kaributo teatriniai memuarai.
Spygliai ir dygliai.

PENKTOJI LAISVŲJŲ LIETUVIŲ DAINŲ ŠVENTĖ TORONTE

ALGIS SIMKUS

Po ketvirtosios dainų šventės Chicagoje ne vienam piršosi mintis, kad tai gal jau paskutinis tokio masto lietuviškosios išeivijos renginys. Nors dainininkais dar ir pakankamai gausi, ta šventė jau aiškiai parodė retėjimą mūsų chorų ir jų vadovų gretas bei išgales. O pastarųjų kelerių metų laikotarpyje, neskaityt kelių malonių prosvaisių, kaip Detroit, Hamilton, Chicagoje ir dar vienu kitu susibūrusių naujų jaunimo grupių ir dar atkakliai besispiriančių mūsų svajonių lietuviškosios operos, Dainavos ir Čiurlionio junginių, ne vienas anksčiau gyvai judėjusių chorų gerokai aptilo.

atbaidžiusi ne vieną dabar dalyvavusių mažesnių chorų. Tačiau, žvelgiant atgal, atrodo, kad repertuaro komisijai vis dėlto galima būtų prikišti kiek per didelį palinkimą į trumpas, posmines daineles. Per vieną bendrinę repeticiją viso choro paruoštos be didesnių interpretacinių subtilumų, daugelis jų paliko silpnoko išpuščio.

Istorinėje perspektyvoje tačiau Toronto dainų šventę reikia vertinti visais atvejais teigiamai. Meniniai nors ir blankesnė už daugumą pirmesnių, ji pateikė pakankamai malonių prosvaisių, visai atlygindama reigėjų pa-

stangas ir viltis. Muzikiniu išpuščiu šios šventės pirmoji dalis, su viena svaria išimtimi, aiškiai pranešė antrąją. Antroji dalis, jei ne išpušingas solistės Ginos Capkauskienės pasirodymas, būtų šią šventę užbaigusi aiškiai "nuosmūgio" ženkle.

Kokie bebūtų šios šventės meniniai nepritekliai, jie buvo sukaupu atpirti lietuvių dienų sugeltę entuziazmą, sutraukusiu į svetimą Torontą tūkstančius lietuvių ir juos tautiniai atgaivinu-

siu. Šias eilutes rašančiam teko asmeniškai būti liudininku, kai viena už ne lietuvių ištekęs ponia, jau senokai nutolusi nuo lietuviškosios veiklos, skeptiškai sutikusi atsilankyti lietuvių dienų renginiuose, netikėtai garsiai pareiškė, kaip ji didžiuojasi esanti lietuvi. Neabejoju, kad panašių išpuščių iš šios šventės parsivežė ir tūkstančiai kitų Toronte buvusių lietuvių ir, kas svarbiausia, jų vaikų.

Dainų šventę pradėta Kanados ir Lietuvos himnais, kuriems dirigavo veteranė čikagietė muzikė Alice Stephens, akompanuojant Toronto estų dūdų orkest-

ru "Estonia". Po to sekė jungtinio choro atlikta J. Gaidelio Malda už tėvynę, kurią darniai ir išpuodingai pravedė hamiltoniškas Vaclovas Verikaitis, taip pat palydint "Estonia" orkestrui.

Šventę oficialiai atidarė Pasaulio lietuvių dienų ir Penktosios dainų šventės komitetų pirmininkas J. R. Simonavičius, prieš Kanados valdžios atstovus perskaitydams deklaraciją, reikalaujančią tautinio apsisprendimo ir pagrindinių žmogaus teisių ne vien Azijos bei Afrikos gyventojams, bet ir šia švente savo seną kultūrą parodančiai ir ilgą nepriklausomą istoriją turinčiai lietuvių tautai.

Meninę programą pradėjo torontiškas Stasys Gailevičius, praveddamas savo paties kūrinių iš visų kraštų. Toliau jungtinis choras, diriguojamas čikagietės Aloyzo Jurgučio padainavo J. Naujalo Dainų daineles, K. V. Banaičio Po aukštus kalnus, J. Zdaniaus Siūbav, lingau paukštelis ir V. Jakubėno Nurimk, Sesut. Torontiškas Jonas Govėdas dirigavo L. Abariaus Augau aš pas tėvelį ir Stepo Sodeikos Šiaurės pašvaistę. Šie abu jau pokarinės kartos atstovai, pirmasis muziką studijavęs dabartinėje Lietuvoje, o antrasis — Kanadoje, pasirodė puikiai pasiruošę ir turį užtikrintai talento sklandžiai vadovauti tūkstantiniam chorui. Jie abu savo aiškiais ir tiksliais mottais sugebėjo išgauti iš dainininkų vieningą, apvaldytą sąskambį ir aiškiai perteikė dainų muzikinę mintį. Jurgučiai diriguojant, nesudėtingos ir populiaros Naujalo bei Banaičio dainos išsiskyrė vieningu, vien panašiose šventėse pasiekiamu masinio choro skambesiu. Govėdo diriguoja, Abariaus harmonizuota liaudies daina buvo vienu išpuodingesnių numerių visoje šventės programoje.

Pirmojoje dalyje dar pasirodė klevlandiško Alfonso Mikulskio diriguojami jungtinio choro vyrai, sudainavę Naujalo Lietuva brangi, J. Dambausko Jau žirgelis pabalnotas, A. Mikulskio Už aukštų kalnų ir J. Karoso Augo kieme klevelis. Šias nesunkias, jau daug kartų visiems girdėtas, posmines dainas dirigentas pravedė sklandžiai, tačiau pernelyg lėtai. Išstėtai, beveik be jokių interpretacinių pavairinimų kartojami šių dainų gausūs posmai nesugebėjo išlaikyti publikos dėmesio. Net ir paskutinioji daina, Augo kieme klevelis, kompozitoriaus kiekviename posme skirtingai harmonizuota, siekiant pabrėžti teksto slinktį, nuskambėjo vien monotoniškai, atrodo niekad nesibaigiančiu, panašiai atliekamų posmų kartojimu.

Antrąją šventės dalį pradėjo A. Mikulskio suorganizuotas lietuvių liaudies muzikos instrumentų jungtinis orkestras, pagrodamas, pačiam autoriui diriguojant, A. Mikulskio lietuvišką rapsodiją Ant Nemuno kranto. Lietuviškieji liaudies muzikos instrumen-

(Nukelta į 2 psl.)

Kas yra tas Vakarų pasaulis?

Terminas Vakarai, ar Vakarų pasaulis, atrodo, yra vartojamas per laisvai. Jam kantis priskiriamos Vakarų industrinės valstybės, ar dar ir Amerika, ignoruojant mažesnes valstybes, skandinavus, P. Ameriką, net Kanadą ir trečiojo pasaulio vakarietiškas šalis. Atrodo, kai šnekama apie galia, vartojama terminas Vakarai. Jei kas pasaulyje blogai — Vakarai kalti. O ir gera tik Vakaruose.

Tai populiarė idėja ir istorikas Toynbee ja buvo žaidęs. Ir, jei Solženicinas savo pavasarinę kalbą (Harvarde) suplakė vėl visus šandienines blygybes ir Vakarų kaltę, tai natūralu, kad atsirado Amerikos spaudoj ir besiginančių. Rasta ir teisybės jo kalboje, kuri užsipulė Vakarų silpną politiką ir kultūrą, bet atsikrista, kad Vakarų lėtvumas ir tolerancija yra taip integruoti (built-in) sistema, kad reikia juos suprasti, kaip teigiamą dalyką. Čia būtina laukti, kol kalbininkas sučiumpamas ir teisingai nuteisiamas. Kantrybės reikia ir tam, kuris dar neturi pakankamo Vakarų supratimo. Ypač tam, kuris visai neturėjo renesanso eeros, ir tautos, kurios neturėjo nė "Enlightenment" epochos. Tokie ir negali vakariečio suprasti.

Tai gana įdomūs pasiteisinimai. Bet kas yra tasai vakarietis? Kas ir kur tie Vakarai?

Kažkada Graikijoje gimė vakarietiška idėja. Vėliau ji perėjo į Italiją, po to į Prancūziją, Angliją, Vokietiją ir dabar gal ir į Ameriką? Bet jau dabar vakarietiškos raidos principais verčiasi jau didesnis dalis pasaulio. Taigi, kur dabar tie tikrieji Vakarai? Gal jų visai ir nėra? O jei yra, tai gal vis dėlto neprieš prie galo?

Kalbant apie negeroves ir klaidas, jų visada Vakarų pasaulyje buvo, bet tas pasaulis dėl to nesugriuvo. Nuo Viduramžių, nesėkmingų karų su musulmonų grėsme Europai, per Renesanso atgimimus ir klaidas, per per-

kuotą klasicizmą, revoliucijas, per 19 šimt. "can-can" ir tingią 19 šim. ilgą taiką, Vakarai staugė vėl drįso lieti kraują, pabūdė 20 šim. dviejuose žiauriuose karuose ir parodyti nepaprastą drąsą, kantrybę, išmonę ir susitvarkymą. Vakaruose visuomet buvo niekšų ir genijų, bet ir šventųjų. Jie visada čia išsilaikė ir vis naujai atgimsta.

Negi Vakarams patiko kariauti? Gal karai patiko tiems, kurie juos pradėjo? O vis dėlto karus laimėjo tie, kuriems šitai nepatiko. Kodėl? Ir kokia išvada iš to? Sunku atsakyti.

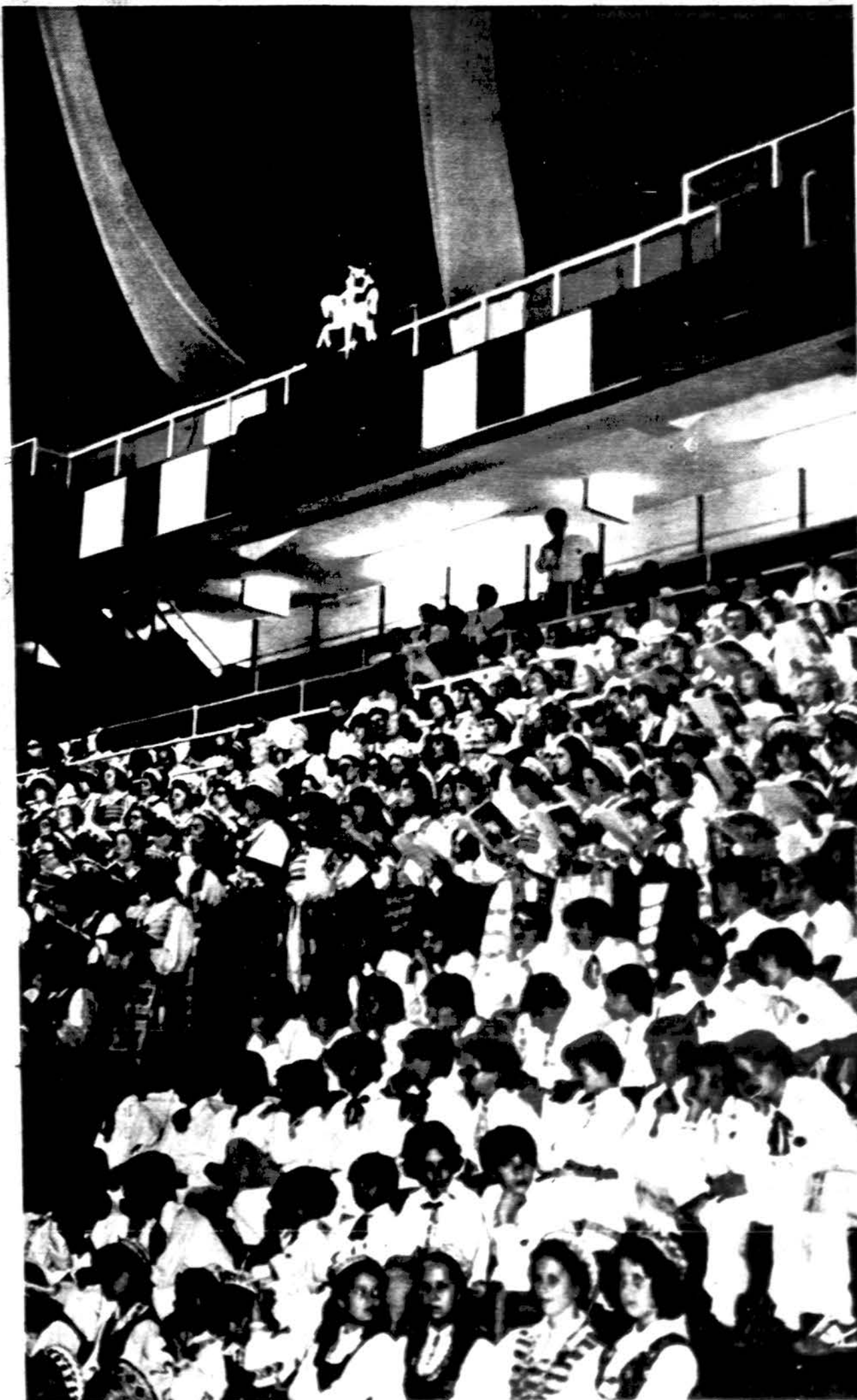
Vakaruose vyrauja pacifistai. Ir tai gerai. Bet konflikto metu svarbios vietos užleidžiamos kietesnės prigimties asmenybėms (Churchilis). Po konflikto jie greit pakeičiami, nes taika turi kitokių reikalavimų. Taikai reikia kitokių žmonių. Ir nors laikai po konfliktų visada buvo dar gana ramūs, bet taikos principo kantriai prisilaikoma, nors kartais ir ne-naudingai. Tai sukelia dažnai nebūdėjimo, išėjimo ir panašius kaltinimus. Taikos metu ir taikos dramstėjus žiūrima kaip į vaikus, lipančius per tvorą vogti nesaugomų vaisių. Vagišiai, galvojama, persiės, susiėdė dėl vaisių pasidalinimo, kartais senukas sargas vieną kitą pagaus, kartais ne.

Bet ar vagišavimas yra kažkas naujo? Kažkas ne vakarietiško? Valstybių plėtimasis, nešimas jos kultūrų, religijų, socialinių gudybių, dvasinių gėrybių kardu ar kryžium kitiems gal ir yra labai vakarietiškos linijos mada? Juk tokiais vienu ar kitu istorijos laiku buvo beveik kiekviena Vakarų kiek didesnė valstybė, užkrėsdama tuo veržlumu vis naujesnes, vis šviežesnes valstybes. Vis naujos grupės galvojo, kad štai mes dabar parodysim, kuo esame "verti", kaip kažkada tuo buvo kiti, kol toks nenormalus išsipūtimas ima ir, kaip balionas, negalys sugerti daugiau oro, tragiškai plyšta.

Gal toks Vakarų apibūdinimas per paprastas, gal yra kitoks, bet pats termino vartojimas atrodo per laisvai šiandien vartojamas, dažnai net nesigilinant, ką reiškia Vakarai. Tai nėra nei terminas, kurio galima labai didžiuotis, nes jame yra ir neigiamybių ir teigiamybių, ir tai nėra

terminas, į kurį lengvai galima suversti visas nūdienos kaltes.

P. Mln.

Penktosios dainų šventės detalė Toronte, Kanadoje, š. m. liepos mėn. 2 d.

Nuotr. V. Bacevičiaus

Penktoji laisvųjų lietuvių dainų šventė

(Atkelta iš 1 puslapio)

tai kiekvienas yra išsivystęs skirtingose aplinkybėse ir kiekvienas jų turi savo specifinę paskirtį. Pavyzdžiui, kanklėmis dažniausiai būdavo palydima jų tonališkai apimčiai prieinamos dainos. Vienatoniais skudučiais buvo grojama savotiška, sutartinė artima muzika. Panašiai ir trimitai bei triubos turėjo savo paskirtį. Tuo norima pabrėžti mūsų liaudies instrumentų „individualizmą“. Daugelis jų yra visiškai nederinami, arba turi labai primityvius derinimo prietaisus, ir juos yra labai sunku pritaikyti kiek sklandesniam ansambliniam grojimui. Todėl ir šioje dainų šventėje pasirodęs liaudies orkestras, bandęs mėgdžioti „simfoninį“ sąstatą, paliko labai mišrių išpučių. Iš etnografinio taško žiūrint, buvo labai įdomu matyti jaunimą, besidominį senoviniais liaudies muzikos prietaisais ir bandantį jais groti. Tačiau šio orkestro skambesys ir jo muzikinės išraiškos galimybės pasirodė tokios ribotos, kad didžiulėje auditorijoje ilgą laiką klausytis jų nekintančio čiauskėjimo bei čirpėjimo nebuvo nei įdomu, nei lengva.

Čikagiečio Fausto Strolis diriguojamas jungtinis vaikų choras šioje šventėje pasirodė palydimas jau normalaus sąstato simfoninio orkestro, sudaryto iš Toronto profesionalų muzikų. Daugiau kaip 350 jaunųjų dainininkų padainavo šešias B. Budriūno, Vitenio, J. Bertušio, J. Gaidelio ir St. Šimkaus jų balsams pritaikytas dainas. Nors mažieji choristai savo partijas buvo daugelis ir neblogai išmoko, jų neskrandūs balsai didelėje arenoje nelabai teigėsi. Laimei, šių dainų meninį išpuolį išgelbėjo tikrai profesionaliai paties Fausto Strolis orkestruotas šių dainų akompanimentas. Strolis sklandžiai diriguojamas torontiečių orkestras iš karto atkreipė publikos dėmesį savo pažymėtinai darniu ir muzikaliu grojimu, labai skėminį pridengusiu choro balsiniais trūkumais. Išvadoje — šias dainas, publika išklausė su susidomėjimu ir lietuviškųjų dainininkų prieaugliu bei jam atsidavusį dirigentą priėmė su entuziastingomis ovacijomis.

Sekandis jungtinio moterų choro dainas dirigojo hamiltonieškis Vaclovas Verkaitis, palydint liaudies instrumentų orkestru. Po Verkaitio tikrai įtrauriai ir įdomiai pravesė įžanginės Maldos už tėvynę, šia jo pasirodymo dalimi teko apsigilti. Daugiausia kaltės už tai reikėtų skirti programos planuotojams, parinkusiems iš eilės net keturias lėto tempo, monotoniškas ir panašaus pobūdžio dainas: M. K. Ciurlionio „Taip pat žadėta, M. Petrauskio „Vaidilutės, A. Mikulskio „Kur lygūs laukai ir B. Budriūno „Išėik, tėveli“. Verkaitis visas šias dainas vedė lėtu tempu, panašiai išraiška ir vienodai kartojimo posmą po posmą. Liaudies instrumentų orkestras, reikia pripažinti, prie moterų choro skambėjo kiek priimtinau, tačiau pilko išpuolio vis vien nesugebėjo pakankamai pajavinti.

Programos pabaigai vėl pasirodė bendras jungtinis choras su simfoniniu orkestru, šį kartą diriguojamas losangelieškio Broniaus Budriūno. Pradėta J. Zilevičiaus populiariąja „Laisvės daina“, kuri, deja, šį kartą nuskaudė blankiai ir neįtikinamai. Beveik keturias valandas išsėdėję publika jau buvo pradėjusi nerimauti ir triukšmauti, kai scenon išėjo torontieškė solistė Gina Čapkauskienė. Pradėjus dainuoti orkestrą diriguojančio B. Budriūno Mano protėvių žemę, ji iš karto pagavo publikos dėmesį. Didžiulėje patalpoje Čapkauskienė iš karto pasirodė mokanti meistriskai naudotis mikrofonu. Jos išla-

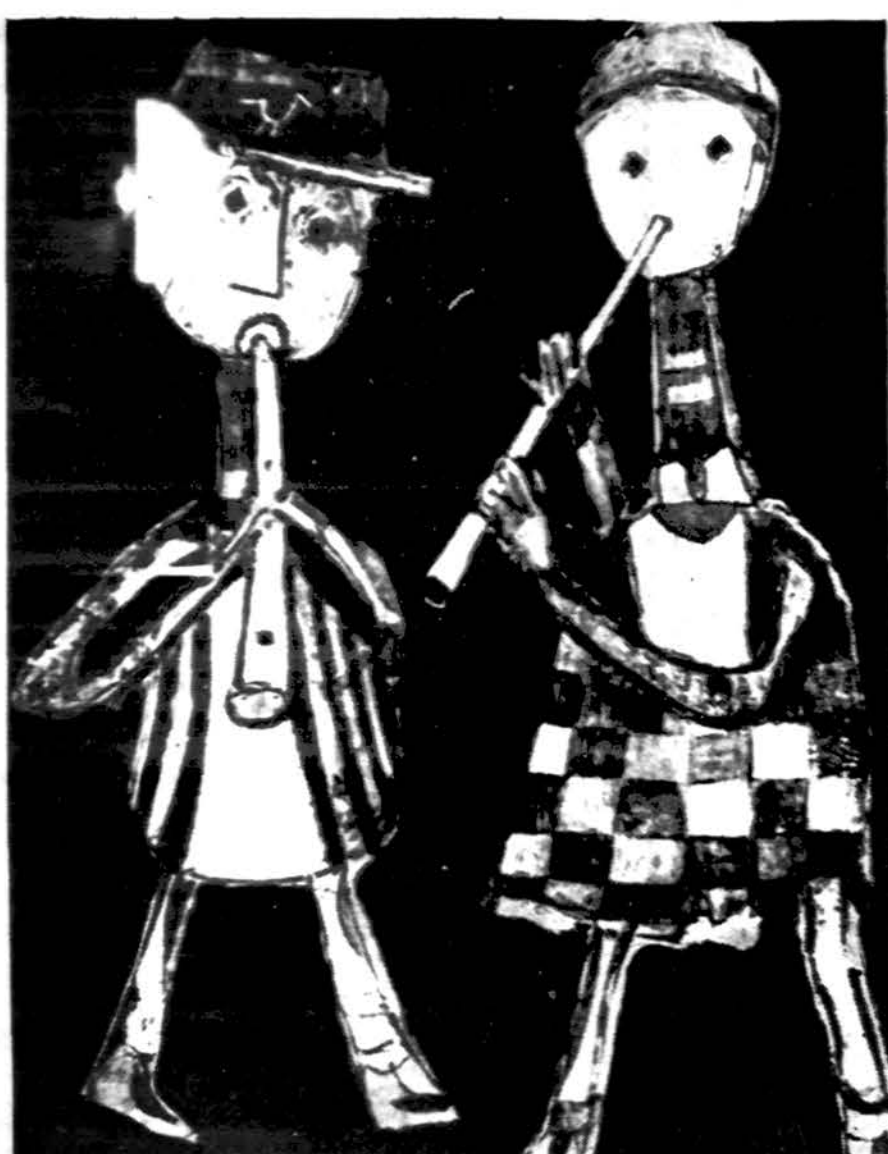
vintas ir grynas, tačiau, kaip iš lietuvių operos pastatymų prisimename, nedidžiausias balsas, šį kartą užpildė visą Maple Leaf Gardens areną. Budriūno patriotiškai daina sukvito naujomis spalvomis ir dar negirdėtais atskambiais. Dainininkė pasirodė giliai išstudijavusi dainą ir savo interpretacija sužavėjo publiką. Ypač buvo išpuodinga dainos pabaiga, prie solistės galingai prisijungus didžiuliam chorui. Budriūno dainos akompanimentas buvo gerai, kiek Puccini primenantį stilių, suorkestruotas Aloyzo Jurgučio. Mano protėvių žemę tapo visos dainų šventės kulminaciniu tašku, nors publikos neišprovokavo jos pakartojimas, daugumai nekantriai jau besizvalgant į laikrodžius, jos išpuolio nepagilino.

Šventė baigta, diriguojant B. Budriūnui, tradicinėmis B. Jonušo „Namo broliukai“ ir St. Šimkaus „Lietuviai esame mes gimę, pastaroji, taip pat tradiciniai, mūsų chorams paimioje tonacijoje kiek paklajojant.

Būtų neteisinga baigti šios dainų šventės aprašymą, šilčiau nepaminėjus dar dviejų jos pagrindinių veikėjų. Tai programos vedėjos — pranešėjos Irena Šermaitė-Meiklejohn ir Rasa Lukoševičiūtė. Mūsų pranešėjas reikia laikyti pagrindinėmis dainų ar šokių švenčių dalyvėmis, kadangi jos, pagal išgalėjusią tradiciją, praityje visada užimdavo daugiau kaip pusę visai šventei skirtą laiką. Nesunku suprasti pagundą pabuvoti keliolikos tūkstančių auditorijos dėmesio centre. Tačiau taip pat neleistina pamiršti, kad tokios minios nesusi- renka į šventes pasiklausti jų gražblystės. Torontieškės pranešėjos pirmą kartą lietuviškų masinių švenčių istorijoje šią tiesą suprato ir atitinkamai elgėsi. Irena jau iš pat pradžių rado tinkamą toną. Ji nepradėjo skaityti visiems atmintinai žinomų dainų tekstų ir po to juos pažodžiui verstį į anglų kalbą. Savo kultivuotu ir nuosaikiu balsu ji paprastai ir sklandžiai pateikė reikalingą informaciją ir tada pristatė dainas trumpai, laiko neužsiimdama. Angliškai dainos buvo paaškinotos trumpom, gerai sureduotom santraukom, o lietuviškai — vienu preciziškiu sakiniu. Rasa Lukoševičiūtė, pranešėjai vaikų choro dainas, taip pat laikėsi šios pagirtos tvarkos. Už savo kultūringą, profesionališką laikyseną ir pagarbia klausytojų kantrybę abi pranešėjos užipelnė nepamirštamo publikos dėkingumo ir simpatijos.

Net ir su tokiais sklandžiais programos įvadais visa dainų šventė užtruko daugiau keturias valandas, nors joje dainuotos 20 dainų neužėmė nė dviejų. Pašalinų kalbų šioje šventėje nebuvo per daug. Mūsų visuomeniniai šnekučiai savo oratorinių siautėjimų aukomis šį kartą pasirinko pabaigtuvinio banketo pagrindinės salės dalyvius (kitos dvi salės, kalbas girdėjusios vien per garisakalbius, susiprato išsivaikščioti, tik kalboms prasidėjus). Pagrindinė dainų šventės ištiesimo priežastimi šį kartą buvo daugiau kaip valandą užtrukęs vėliavų įnešimas, chorų eiseną, sporto žaidynių laimėtojų „įgygiavimas“, sveikinimų skaitymas, garbės svečių pristatymas ir dirigentams žymenų įteikimas. Esminiai formalumai kiekvienoje tokio masto šventėje yra neišvengiami. Tačiau ateityje reikėtų pagalvoti apie šių periferinių ceremonijų sutrumpinimą. Ar neužtektų perversi per salę prie programos pradžią vien po kelis kiekvieno choro atstovus su atitinkamu plakatu? Visokie sveikinimai ir kitokios ne esminės prakalbos galėtų būti atliktos kitur.

Per ilgai užsitęsiosios šventės

Alfonso Dargis

Kompozicija (aliejus)

Kultūrinio pobūdžio politiniai svarstymai

Žvilgsnis į Lietuvos valstybės atsikūrimą ir žlugimą

GEDIMINAS GALVA

Kun. Vytautas Bagdanavičius paskelbė įdomius svarstymus straipsnyje „Lietuvių tautos politinis veikimas“ („Tėvynės Sargas“ 1978, Nr. 1, 27-31 psl.). Žurnalą siūdamas, įdėjo lapelį, istoriškai filosofinius klausimus besvarstant. Trumpame straipsnyje, teturinėme 5 psl., autorius negalioja gilių šaknų užčiuopti. Susidaro įspūdis, kad jis, lyg priverstas, klaidžiojo po svetimą lauką, kelė daugelį klausimų, kai kuriuos tik prabėgomis tepalietė, lyg smilgų viršūnėles pieva eidamas, ir dar be reikalo kartojosi.

Autoriaus pašnekinimas verčia paliesti jo du teiginiai: lietuvių tauta sugebėjo suderinti įvairias sroves valstybiname darbe ir, prarandant Lietuvos nepriklausomybę, ji kovojo. Teiginiai įdomūs, bet vargu ar atitinka buvusią tikrovę. Jie praeities paryškimo ir patikslinimo, kai autorius nukrypsta nuo istorijos pagrindo tiesos ir tikrovės.

Istorijos pagrindas

Istorijos pagrindas yra tikrovė — tiesa. Jai siekti panaudojami vis tobulinami istoriniai metodai pabaigoje taip pat ne vietoje ir blogai organizuotas žymenų juos užsiūpintiems įteikimas. Pavyzdžiui, banketo besiruošiantis publika į šią ceremoniją kreipė labai mažai dėmesio ir, dar jai nepasibaigus, pradėjo išsivaikščioti. Ši ceremonija būtų buvusi daug tikslingesnė pabaigtuviniame bankete, ypač jei dėl jos būtų iškirtę bent keletas iš begalinės eilės kalbėtojų.

dai: paleografija, archeologija, kalbiniai ir etnologiniai tyrimai. Archyvuose vis daugiau telkiama medžiaga. Statistika tampa istoriniu šaltiniu. Juo artimesnės istorijai, tuo didesnis jos medžiagos krūvis. Iš tos medžiagos reikia parinkti pačius svarbiausius, reikšmingiausius įvykius, lemiančius istorinę raidą.

Mes turime kelias istorijos sampratas. Garsus prancūzų istorikas, geras kalbėtojas ir dėstytojas Denis Fustel de Coulanges (1830-89) mėgdavo priminti savo studentams: „Neplokite man, nes ne aš, bet istorija kalba mano lūpomis“. Jis tarėsi esąs visai nešališkos istorijos pteikėjas. Tą pačią kryptį pasirinko ir žinomas vokiečių istorikas Leopold von Ranke (1795-86), nes rėmėsi tik faktais „wie es eigentlich gewesen“, kaip yra buvę.

Man atrodo, kad straipsnio autorius yra linkęs pritarti vokiečių didžiųjų senovės istorikui Theodorui Mommsenui (1817-1903), tarusiam: „Istorija nėra daroma ir rašoma be meilės ir neapykantos“. Tas požiūris ypač tinka daugelio sveitųjų rašytai Lietuvos istorijai. Nėra prasmės net aiškinti, kad šis būdas ypač tiko okupanto paveiktoms „istorikams“ nepriklausomos Lietuvos istorinę raidą iškreipti.

Net ir šią istorijos linkmę pasirinkus, reikalingas didis kritiškumas, kurio pasigendame minėtame straipsnyje.

Išsibartymai

Straipsnis pradamas šiais sakiniais: „Jeigu mes norėtume svarstyti lietuvių tautą politiniu požiūriu, reiktų žiūrėti į jos pagrindinius politinius pasireiškimus šio šimtmečio pradžioje. Reiktų patvirtinti ir pasvarstyti juos kiek ir kokių politinių vertybių šia pasireiškė“.

Žinoma, mes norime. Norime matyti valstiečių, darbininkų ir tautinį bruzdėjimą 1905 m., tuo metu pasiektus laimėjimus ir pa-

tirtą pralaimėjimą. Reiktų susipažinti ir su partijų imtynėmis 1905 m. pačioje pabaigoje įvykusiame Vilniaus seime. Bet apie tai nė žodelio.

Panašiai pasielgtas ir su „politinėmis vertybėmis“. Autorius klausia: „Bet kas yra politinė vertybė?“ Ir atsako: „Ji sunkiai suvedama į siaurus aptarimo rėmus“. Kam gi taip nelemtai juoktis iš skaitytojų? Išėitų — žinau bet nesakysiu.

Šie nesklaidumai atsirado dėl autoriaus nepajėgumo skirti politikos mokslo teoriją — tautos politinį gyvenimą ir jos politinių idėjų raidą nuo praktiškos politinės veiklos. Tik prabėgomis politinė veikla — galios, garbės ir naudos siekimas palydimi šiuo teiginiu: „Politinė veikimo sritis esanti tik blogybė, tik suktybė, tik mažai pridengtas asmeninių ambicijų tenkinimas ir kitų išnaudojimas. Turint šitokią politinės veiklos sampratą, aišku, nėra ko jį skatinti dorą žmogų“.

Straipsnio autorius pamini mūsų visuomenės atgyventą nuomonę apie politinius veikėjus, jų dorinį lygį, bet nutyli atsakymą už savo veiksmus. Partija tik moraliskai atsako už netikslią veiklą, nes praranda pasitikėjimą ir pralaimi rinkimus. Politiniai veikėjai turėtų būti ne tik išmintingi, dorovingi, tvirti būdo, bet ir nepasimetantys, siekiant krašto gerovės. Tokio lydinio politinių veikėjų buvo ir nepriklausomos Lietuvos metu.

Autorius, palikęs politinius veikėjus skėsti nedorovingume ir net nepaminėjęs jų pareigos, pasiūla ir tokią prieštarą: „Nors Bažnyčia atstovauja dorinius principus, kurie galioja ir politikojai, bet ne jos yra uždaviny tiesioginių būdų pasirinkimo sprendimą, kuris būtų geriausias šiose aplinkybėse ir šiais laikais. Tai yra pareiga visuomenininkų ir politikų, kurių kiekviena save vertinanti visuomenė yra neišvengiamai reikalinga“. Kokių? Ar tai tu, kurie negali būti dori?

Autorius nutyli, kodėl ne Bažnyčios uždavinys „pasirinkti sprendimą“ visuomenei tvarkyti. Klausimas labai svarbus ir painus. Čia pamiršiu tik pačią esmę. Rytų Bažnyčia nukentėjo, patekusi pasaulinės valdžios rankose, o Vakarų Bažnyčia sulaukė smūgio, užsimojusi kitiis ir pasaulinius reikalus. Visa tai aišku. Tačiau neišmanau, kaip politikai, kuriais būti dorų žmonių nėra ko skatinti, galės atlikti tai, ko Bažnyčia vengia.

Autorius reikėjo griežtai skirti politines partijas, jų uždavinius, nuo tautos politikos. Pars-partija yra dalis, kai valstybine prasme tauta yra visuma. Dalis negali būti visuma.

Partijų nesutarimas

Kun. V. Bagdanavičiaus didelė vaizduotė ir gebėjimas apibendrinti dažnai nuveda į klaidingus. Tokių apibendrinimų netrūksta, kalbant ir apie lietuviškas politines partijas.

Jis pripažįsta toli viena nuo kitos stovėjusias politines sroves: krikščioniškas, liberalus ir marksistus, siekusius vyrauti. Toks siekis vyrauti yra visai suprantamas, tačiau jo sėkmė priklauso nuo priemonių pasirinkimo jam įgyvendinti. Kai partijos yra nepaprastai dogmatiškos, kai jos siekia savo tikslo, nepaisydamos priemonių, kai savo tikslų siekiu pažeidžia bendrąją krašto gerovę, anksčiau ar vėliau sulaukia atkūrio. Tokių atvejų buvo ne vienas nepriklausomoje Lietuvoje.

Deja, straipsnio autorius nutyli tuos atvejus ir pasitenkina bendrybėmis: „Tautos nepriklausomybė atstatant, lietuvių tauta sugebėjo suderinti bendrą valstybiniam darbui įvairias, labai toli viena nuo kitos stovinčias, sroves ir tuo būdu parodė daugia politinės išminties, negu buvo galima tose aplinkybėse tikėtis... Tiesiog politinių stebuklų reikia laikyti, kad šios

srovės galėjo kurti Lietuvos politinę sąrangą“.

Menkas stebuklas, kad dėl partijų nesutarimo, per nepilnus metus buvo sudarytos keturios laikinosios vyriausybės. Nė mažiausio stebuklo nebūta 1919.1.16-18 Kauno konferencijoje, labai pavojingu metu, kai partijos plėšėsi ir tų pačių metų vasarą pergyveno nepaprastą įkarščių ir ilgą partines rietenas, nesugebėdamos sutarti dėl naujos vyriausybės sudarymo. O tuo metu valdininkams jau algos nebuvo mokamos, raudonarmiečiai dar nebuvo iš krašto ištumti, ir barmontininkai grėsė Lietuvos nepriklausomybei. Daug klausimų laukė sprendimo, o partijos viena kitai akis rakinėjo.

Steigiamajame seime

Dėl partijų pasauliųjų kovos buvo delsimas Kauno universiteto atidarymas, Žemės reformos įstatymo priėmimas, savos valios įvedimas ir net priėmimas Lietuvos konstitucijos, kuri galiojo tik truputį daugiau kaip ketverius metus.

Partijos nesutarė net tokiu pavojingu metu, kai po sukilimo Klaipėdos krašte Lietuva pergyveno didelį Santarvės spaudimą. Tuo metu ir 1926 m. nusirista jau tiek toli, kai panaudotos net

mažumos kovoti prieš skirtingos pasauliųjų lietuviškas politines partijas. Tie keli pavyzdžiai tarnauja straipsnio autoriaus „nuostabaus politinės kūrybos vaizdui“ aptarti.

Partijos atliko savo uždavinį, tik brąskant, niekinant kitų partijų žmones prieš rinkimus, nesutariant politinėje veikloje ir labai greitai palaikydami demokratine santvarka, didžiąją politinę demokratiją mokytą kovoti už savo principus.

Politinis lūžis

Demokratine santvarka nelaukiau tobulas, bet ji geriausia iš visų kitų dar blogesnių santvarkų. Anuo metu lietuvių tauta nebuvo pasiruošusi seimokratienei santvarkai. Jai trūko patirties. Per 120 metų jai nebuvo leista net valdžius reikalus laisvai tvarkyti. Anuo metu pasigedome ne tik pasiruošusių valstybės valdovų, bet ir pareigūnų. Viską reikė-

(Nukelta į 3 pusl.)

Išlaidos ir būto tel. 652-1581
DR. FERD. VYT. KAUNAS
RENDROJIA MEDICINA
1407 So. 49th Court, Cicero, Ill.
Kasdien 10-12 ir 4-7
Užkurus treč. ir šeštad.

Tel. ofiso ir būto: Olympe 2-4150
DR. J. KISIELIUS
GYDYTOJAS IR CHIRURGAS
1445 So. 50th Ave., Cicero
Kasdien 1-5 val. ir 6-8 val. vak.
Užkurus trečadieniais.
Šeštadieniais 12 iki 4 val. popiet.

Tel. REliance 5-1811
DR. WALTER J. KIRSTUK
Lietuvių gydytojas
3925 West 50th Street
Val.: pirm., antr., ketvirt., ir penkt. nuo 12-4 val. popiet ir 6-8 val. vak. Treč. ir šeštad. uždaryta.

DR. IRENA KURAS
GYDYTOJA IR CHIRURGE
KODIKIŲ IR VAIKŲ LIGOS
SPECIALISTE
MEDICAL BUILDING
5200 W. 61st Street
Valandos: Kasdien nuo 10 iki 12 val. ryto iki 1 val. popiet.
Ofs. tel. 737-1108, rez. 230-2010

Ofs. HE 4-1818; rez. PR 6-0001
DR. J. MESKAUSKAS
GYDYTOJAS IR CHIRURGAS
Specialybė vidaus ligos
2454 West 71st Street
71-os ir Campbell Ave. kamp.
Val.: pirm., antr., ketvirt., ir penktad. 3 iki 7 v. p. p. Tik susitarus.

Tel. — 282-4422
DR. ROMAS PETKUS
AKIŲ LIGOS — CHIRURGIJA
Ofiso:
111 NO. WABASH AVE.
4200 NO. CENTRAL AVE.
Valandos pagal susitarimą.

DR. FRANK PLECKAS
(Kalba lietuviškai)
OPTOMETRISTAS
Tikrina akis. Pritalo akinius ir "Contact Lenses".
2618 W. 71st St. — Tel. 737-5149
Val. pagal susitarimą. Uždaryta treč.

DR. LEONAS SEIBUTIS
INESTU, POSLES IR
PROSTATO CHIRURGIJA
2636 W. 63rd Street
Val. antr., nuo 1-4 popiet ir ketv. nuo 5-7 vakare
Ofs. tel. 776-2880, rez. 448-5545

DR. J. J. SIMONAITIS
GYDYTOJAS
Adresas 4255 W. 63rd Street
Ofs. tel. RE 5-4410
Residencijos tel. GR 6-0611
Ofs. val.: pirm., antr., ketvirt., nuo 1:00 iki 3:00 val. popiet.

Ofs. tel. HE 4-2123, Namų GI 6-6105
DR. V. TUMASONIS
CHIRURGAS
2454 West 71st Street
Val.: pirm., antr., ketv. ir penktad. 2-5 ir 6-7 — iš anksto susitarus.

Tel. ofiso PR 6-0446
F. C. WINSKUNAS
GYDYTOJAS IR CHIRURGAS
3107 West 71st Street
Valandos: 1-4 val. popiet.
Treč. ir šeštad. pagal susitarimą.

Ofs. tel. 598-3106; namų 381-3772
DR. PETRAS ŽILIOBA
GYDYTOJAS IR CHIRURGAS
6745 West 63rd Street
Val.: pirm., antr., ketv. ir penkt. 2-7; šeštadieniais pagal susitarimą.

DR. K. G. BALUKAS
Akusierija ir moterų ligos
Ginekologinė Chirurgija.
6449 So. Pulaaki Rd. (Crawford
Medical Building) Tel. LU 5-6446
Jei neatliepėsi skambinti 374-8004
Prima ligonius pagal susitarimą.

DR. VL. BLAŽYS
PLAUCIŲ IR VIDAUS LIGOS
Marquette Medical Center
6132 So. Kedzie Avenue.
Val.: pirm., antr., ketv. ir ketvirtad. 8 iki 7:30 val. vakaro.
Šeštad. nuo 1 iki 3 val.
Pagal susitarimą.
Ofs. tel. WA 5-3070.
Rezid. tel. WALbrook 5-3048.

Tel. ofiso HE 4-5849; rez. 388-2233
DR. PETER T. BRAZIS
GYDYTOJAS IR CHIRURGAS
2434 West 71st Street
Val.: pirm., antr., ketv. ir penkt. 1:00 - 5:00 val. popiet. treč. ir šešt. tik susitarus.

Dr. Jonas G. BYLA-BYLAITIS
GALVOS IR STUBURO LIGOS
2858 West 63rd Street
Chicago, Illinois 60629
Tel. — 476-3409
Valandos pagal susitarimą

Dr. Ant. Rudoko kabineta perėmė
DR. EDMUND E. CIARA
OPTOMETRISTAS
2709 West 51st Street
Tel. — GR 6-2400
Val.: pagal susitarimą: pirm., ir ketv. 1-4 ir 7-9; antr., ir penkt. 10-4; šeštad. 10-5 val.

Ofs. tel. 735-4477; Rez. 246-2830
DR. E. DECKYS
GYDYTOJA IR CHIRURGE
Specialybė — Nervų ir Emocinės Ligos.
CRAWFORD MEDICAL BLDG.
6449 So. Pulaaki Road

DR. A. B. GLEVECKAS
GYDYTOJAS IR CHIRURGAS
Tel. — BE 3-5893
Specialybė Akų ligos
3907 West 103rd Street
Valandos pagal susitarimą

Ofs. tel. — PR 8-2220
DR. JANINA JAKŠEVIČIUS
JOKSA
VAIKŲ LIGOS
2636 West 63rd Street
Pirm., antr., ketvirt., ir penkt. nuo 12 iki 2 val. ir nuo 5 iki 8 val. vak. Šeštad. nuo 1 iki 4 val.

Ofs. PO 7-6000 Rez. GA 3-7278
DR. A. JENKINS
GYDYTOJAS IR CHIRURGAS
3844 West 63rd Street
Valandos pagal susitarimą

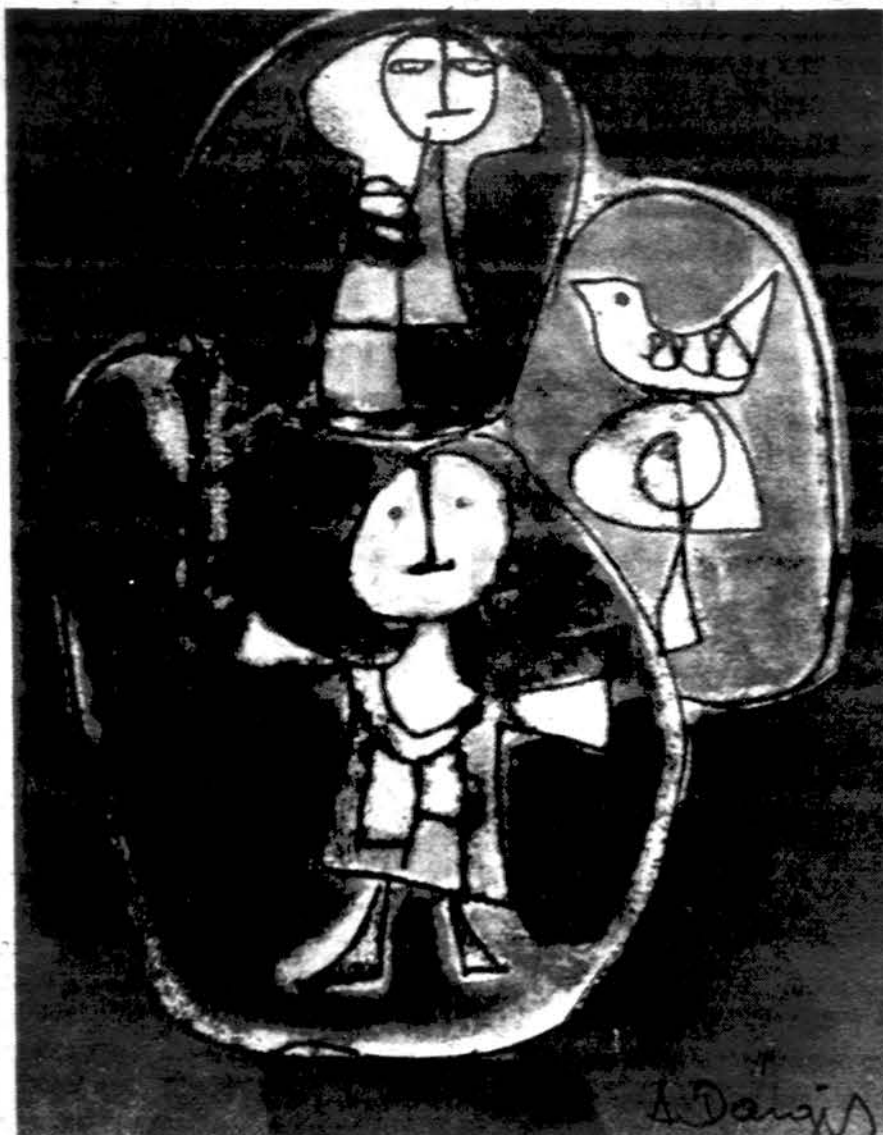
Rez. — 327-1965
DR. K. A. JUCAS
DERMATOLOGIJA
CHIRURGIJA
1002 No. Western Avenue
Ofs. tel. 489-4441
Valandos pagal susitarimą.

Laiškas iš perkaitinto pavėsio

JURGIS JANKUS

Mielas Kazy,

Nežinau, kaip Tau sekasi ten Europoje, bet mes Rochesteryje baigiam ne tik išdžiūti, bet ir sudžiūti. Trečias mėnuo, kai neturėjom lietaus ir nė vienos dienos be saulutės. Viena gerai — jau antras mėnuo nereikia apie namus pievūčių pjauti. Kurį laiką dar dobiliukai žybojo, bet dabar jau ir tie rusta. Kai vaikštai, žolė po kojų žvagžda. Galima būtų lieti, bet kad mūsų mieste vanduo bus greitai brangesnis už degtinę. Ir dabar per metus už vandenį išmeta daugiau, negu už gerimus, įskaitant ir vyną, ir šermukšninę, kurios geriams bičiuliams po kokį galionėlį vis sumaišau. Tai laistom tik tą, ką būtinai reikia: daržoves ir gėles. Kotryna per žiemą priaugino muškatių (taip juos mama vadino, tai kuo tas žodis prastesnis už geraniumus, geraniumus ar net geraniumus). Jie, kasdien palaisdami, gaisru dega parudusius pievutės pakraščiais. Atrodo, kad žmogus tėra vienintelis šios žemės padaras, sugebas manipuluoti gamta. Ar jis tikrai yra darviniškos evoliucijos padaras, kas žino, bet kad tik jis vienas šioje žemėje tesugeba daryti visokias evoliucijas ir revoliucijas, niekam nė į galvą nebeatėję gincyti, o man, Kazy, bešindčiam pavėsyje, ateina galvon visiškai nemoksliska mintis, kad žmogus šioje žemėje yra tik priklaidis. Jis čia kuria visokias evoliucijas, o pats gimdamas neatšineš jokią egzistencijai reikalingą įrankių. Visi kiti atsineša įrankius su savim, su jais amžių nugyvena, nieko nauja neprasimandami, o žmogus viską turi pasidaryti. Ir pasidaro. Ir dar kaip? Ir dar kiek! Prisidaro to, kas būtina išlikti gyvam, ir dar daugybę to, kas išeina toli anapus gyvybės išlaikymo plotmės. Kad ir tas Tavo redaguojamas savaitraštis, ar ir tas žemėtinis didžiulis lietuvių susibėgimas į Torontą. Padėjęs į šalį rašomą prozos gabalą (egzistencijai irgi nereikalinga), panorau su Tavim pasižnekti apie Torontą, kurio gatvės nuo pat pradžios nebuvo girdėjusios tiek žmonių lietuviškai šnekant, kaip šiomet. Vaziuodamas tramvajumi ar požeminio, kartais nebesusigaudydavai, kur esąs. Nemiegančiam Lietuva sapnavosi. Ir tie žmonės čia buvo suvažinę ne duonos įieškoti, bet ko nors kito, ranka nepaliečiamo ir žodžiais sunkiai aptariamo. Susirinko įieškoti to, ko joks kitas žemės padaras neįieško. Ir aš pats buvau nulekęs. Neilgam. Ilgam išlekti gaila laiko, kuris taip negailestingai traukiasi. Nulekėm pažūrėti tik sporto užbaigtųjų ir svarbiausia — Dainų šventės. Kai perskaitėm vieną kitą aprašymą tos didingos dienos, kurios Tu, būdamas užjūriuose, negalėjai matyti, šokau rašyti, ką pats mačiau, nes iš aprašymų pamatys ne visiškai tą patį. Ten rasi ne tuos dirigentus, kurie iš tikrųjų dirigavo, ne tą špūdį, kurį kai kurie klausantieji paliko, rasi net ne tas didžiulės vėliavas, tarp kurių nedidukas (reikėjo bent ketvirtą kartą didesnis) Vytis kabojo, pagaliau užtiksi, kad eisenai į senąją rotušę tesusirinko vos keletas šimtų žmonių. Škačiau ir niekaip negalėjau suprasti, kaip tie keli šimteliai galėjo išsitiesti bent kilometro ilgumo eiseną ir sausakimaisi pripildyti ne taip jau mažytę aikštę prieš senąją rotušę. O ir jų giedamas Tautos himnas tarp dan goraizų nuskambėjo daug didesniu pilnumu, negu menkos akustikos salėje Dainų šventės metu. Norėjau parašyti apie daug ką,

Alfonsas Dargis

Kompozicija (aliejus)

ypač apie žmogaus mėginimą įsigyventi į tą buvimo plotmę, kuri yra daug aukščiau kasdieninės duonos, aukščiau lizdo sukimo, net aukščiau giminės išlaikymo instinkto, kuris yra siekimo viršūnė visiems kitiems šios žemės padarams. Norėjau, bet gal tinginio, o gal įkaitusio (nors ir egles pavėsyje) oro padiktuotas nusprendžiau palikti neliestą. Juk Toronte buvo tiek Tavo bičiulių, kurie gyvu žodžiu viską Tau apvartys iš visų pusių ir kiekvienas dar iš savęs pridės. Tik laikyk ausis pastatęs, ir sužinosi viską, kas buvo ir kas dar tik spėjama buvus. Aš nuo tos stulbinančios grandiozinės masės noriu nukrypti į vieną žmogų, kuris didesnę savo laiko dalį praleidžia rūsy, yra toli anapus visiems kitiems žemės padarams bendrų išlaikymo būtinybių.

Spaudoje buvo viena kita žinutė, kad dail. Alfonsas Dargis šį pavasarį niujorkiniame Rochesteryje buvo surengęs apžvalginę meno parodą. Iš tikrųjų, kažin ar būtų galima ją tokia pavadinti. Jis vargu ar net begalėtų tikrą apžvalginę surengti. Apžvalginėje juk turėtų būti parodytas visas dailininko kūrybos keblai, net ir patys paveikslai turėtų būti tokiu planu išdėstyti, o čia to nebuvo. Ir turbūt negalėjo būti. Kaip surinks visokių laikotarpų paveikslus, kurie yra išsivaikščioję po visokius žmones ir visokius kraštus. O tų paveikslų būta. City East savaitraščio meno kritikės Candance O'Connor teigimu, nuo 1951 metų (tada Dargis apsigyveno Rochesteryje) jis jau yra pardavęs apie 1000 paveikslų. Kad ir iš tų kelių metų tapybos darbų, kai po grafikos jis ėmė tapyti grynai abstraktinius, parodoje nebuvo matyti nė vieno, nes ir jis pats turbūt nė vieno nebeturi, o tame laikotarpyje yra nutapęs nuostabių darbų, kurių vienas kitas pateko pas tada dar nelabai ant stiprių kojų stovinčius lietuvius, o visus kitus išsinešė amerikiečiai. Kur tu juos dabar besugaudysi. Tad ir šioje parodoje daugumas darbų buvo visiškai nauji, bet buvo vienas kitas ir bent poros dešimtmėčių senumo. Jų tarpe rimtas bulius (spalvota grafika 1957 metais Texase premijuotas ir berods nupirkta į Texaso universiteto rinkinį), išpūdingas daugiaspalvis grafikos Ruduo, labai retas paveikslas su vardu. Dargis daugumą savo paveikslų pavadina kompozicijomis. Ne todėl, kad jam trūktų var-

du, bet tą kūrybinio proceso dalį jis tyčia palieka žiūrovui. Daug demesio patraukė prieš kokius metus sukurtas didelis spalvotos grafikos darbas Pasaulio sukūrimo triptikas. Parodoje turėjo tris komplektus, ir visi tuoj išėjo. Vienas net į Virginiją, į kažin kokio kolektooriaus rinkinį. Tenai, rodos, išėjo ir vamzdelininkas šalia bažnyčios (Mažeikių?), kurį New York'e esą žiūrėjusi viena daktarė, bet galutinai negalėjusi apsispręsti, o dabar tas tikrai puikus darbas buvo pagautas, vos parodą atidarius, ir net už dvigubai didesnę kainą, negu buvo siūloma New York'e. Apskritai, Kazy, iš tos parodos į patį Rochestertį ir į kitus Amerikos pakraščius išėjo trisdešimt paveikslų, ir aš tikrai negaliu suprasti, kad šio krašto meno centre New York'e gyvenę lietuviai praėjusi rudenį teistengę paimti vos vieną paveiksluką. Vėliau, būdamas New York'e, nejučia paklausinėjau vieno kito pažįstamo, kaip čia atsitiko, kad tokio kultūringo miesto lietuviai taip negailestingai pastūmė į šalį Dargį, ir išigirdau labai paprastą atsakymą: "Kad jis nieko lietuviško neatvežė. Nei berželių, nei pakelės kryžių, nei gubų gelsvuose laurėtų būti tokiu planu išdėstyti, o čia to nebuvo. Ir turbūt negalėjo būti. Kaip surinks visokių laikotarpų paveikslus, kurie yra išsivaikščioję po visokius žmones ir visokius kraštus. O tų paveikslų būta. City East savaitraščio meno kritikės Candance O'Connor teigimu, nuo 1951 metų (tada Dargis apsigyveno Rochesteryje) jis jau yra pardavęs apie 1000 paveikslų. Kad ir iš tų kelių metų tapybos darbų, kai po grafikos jis ėmė tapyti grynai abstraktinius, parodoje nebuvo matyti nė vieno, nes ir jis pats turbūt nė vieno nebeturi, o tame laikotarpyje yra nutapęs nuostabių darbų, kurių vienas kitas pateko pas tada dar nelabai ant stiprių kojų stovinčius lietuvius, o visus kitus išsinešė amerikiečiai. Kur tu juos dabar besugaudysi. Tad ir šioje parodoje daugumas darbų buvo visiškai nauji, bet buvo vienas kitas ir bent poros dešimtmėčių senumo. Jų tarpe rimtas bulius (spalvota grafika 1957 metais Texase premijuotas ir berods nupirkta į Texaso universiteto rinkinį), išpūdingas daugiaspalvis grafikos Ruduo, labai retas paveikslas su vardu. Dargis daugumą savo paveikslų pavadina kompozicijomis. Ne todėl, kad jam trūktų var-

nor rašo: "Kai sėdi ir klausai Dargio pasakojimų apie Rytų Europą ir jo gimtąją Lietuvą, valandėlei užmiršti, kad jis yra plačiai žinomas ir pripažintas dailininkas, kurio tapybos ir grafikos darbus turi Moderniojo meno muziejus New York'e, Washingtono tautinė biblioteka ir daugelis kitų meno muziejų.

"Šioje parodoje galima pamatyti, kas džiugino lankytojus ir veikė kritikus, kurie jam skyrė tokias premijas, kaip Lillian Fairchild Memorial Award of the University of Rochester or the Juror's Show Award at the Memorial Art Gallery.

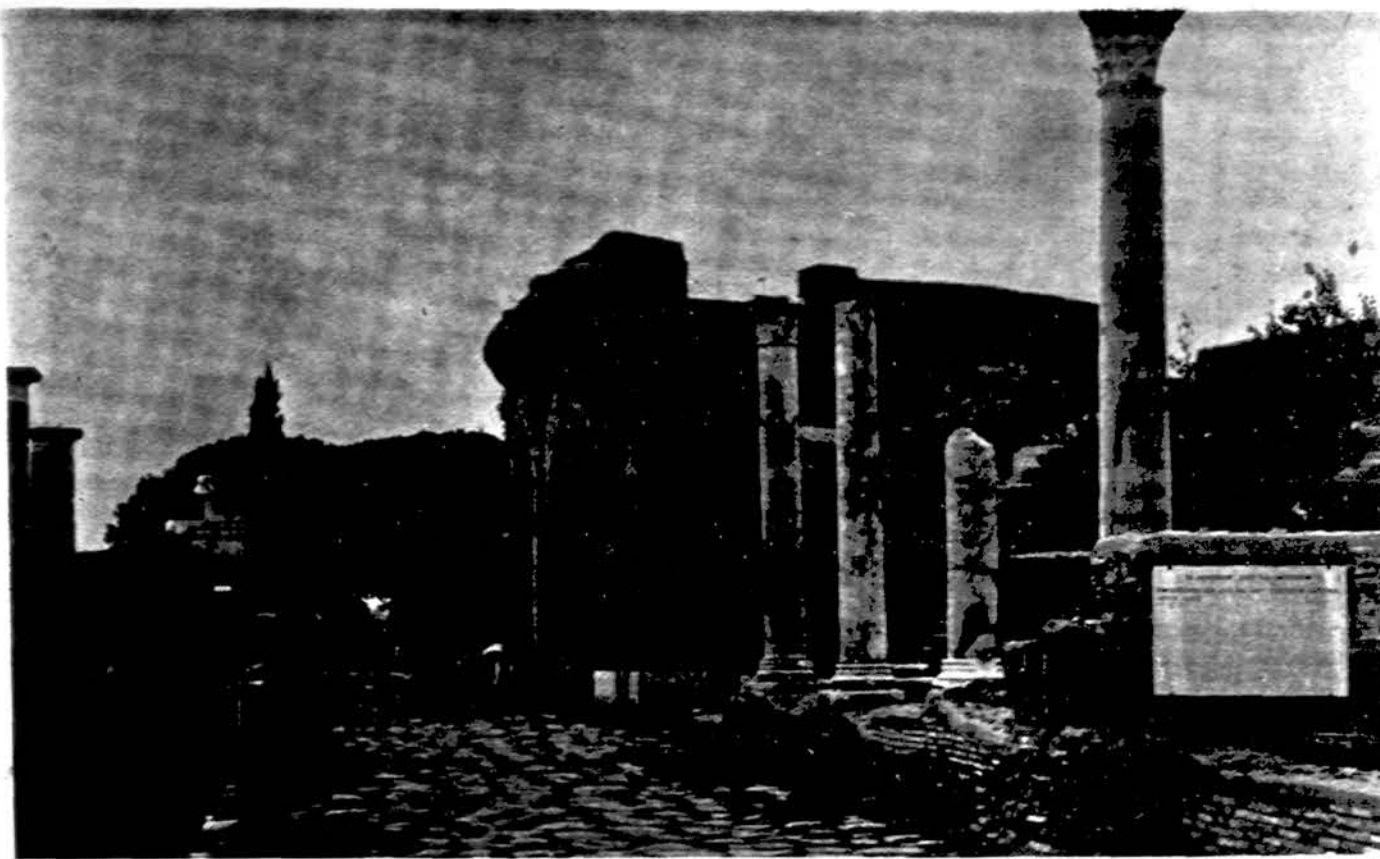
"Siemet yra daug paveikslų to stiliaus, kuris paprastai vadinamas abstraktiniu ekspresionizmu. Juose jis kuria didelius, stiprius vaizdus — jaučius, moteris su vaikais, saulę, suponuojančią Afrikos ar neolitinius žaltinius. Juose galima išvystyti stiliaus ir išraiškos pakitimų nuo jo ankstesniųjų paveikslų. Seniau vyraudavo monolitiniai elementai, labai artimi siurrealizmui, dabar jo formos ir linijos yra net dar stipresnės, trykštančios didesniu galtingumu.

"Kartais jis moka būti pilnas žaismo ir humoro. Pvz. vienam paveiksle žmogus stovi ant galvos su įrašu: I like it this way. Tai lyg sakyti: Aš savo pasiekčiau, ir kas jums darbo, ką aš darau.

"Bet vis tiek esminis dalykas jo darbuose nepakitė. Juose buvo ir tebėra tas tikrai vertingas beveik naivus paprastumas.

"Dargis taip net, taip ir kuria. Jis nepakenčia tų realistų, kurie tik kopijuoja daiktus. Tokius darbus jis vadina kūrybinio bankrotu."

Parodos proga Dargis buvo pakviestas ir į vieną iš Rochestero televizijų. Čia kamantinėjamas apie stilių, kūrybines idėjas ir klausinėjamas kaip, kodėl, kam?, jis labai aiškiai ir paprastai išdėstė, kad menininkas turi būti kaip vaikas. Ir kaip vaikas dar tokio amžiaus, kada jam nerūpi, ką kiti apie jo darbus pasakys. Jis piešia, lūpdo, pasakoja, kaip jam į galvą ateina, kaip viską savo vaizduotėje mato. Vėliau jau kiti pradeda diktuoti kaip galima ir kaip ne. Ir negalima todėl, kad gamtoje ne taip. Vaikas gali nupiešti gėlę raudonais lapais ir žaliais žiedais, gali kimm iš Čiurlonio visus tuos paveikslus, kurie nesutampa su realybe, visus tuos, kurie paimti iš tos kitos mums nematomos plotmės, kuri ir Tave, Kazy, kartais gąsdina, kas iš jo būtų, jeigu nebūtų turėjęs drąsos perkelti į mums matomas drobes tas erdves, po kuriais jis pats pluoja. Juk jis dirbo ir bijojo, kad protingi žmonės iš jo darbų juoksis. Ir juokėsi. Taip buvo tada. Dabar kiek kitaip. Ir Dargiui nebereikia bijoti, kad iš jo darbų juoksis. Bent

Antikinė Ostija prie Tiberio deltos, Italijoje

Iš kelionės užrašų

KAZYS BRADŪNAS

SAULĖLEIDIS ROMOJE

Pūnas oras kregždžių
Ir istorijos amžino gausmo,
Kurį širdimi girdžiui
Be nerimo, be skausmo.

Padėk man ranką ant peties,
Kol vakaras dar nesutemo
Anapus metų ir mirties
Ir šlapus didelio gyvenimo.

OSTIA ANTICA

Akmeniniam Ostijos grindinyje
Romėnišką ratų vėžę,
Kolono saulėtą pusę
Perbėgo driežas,
Pavėsio šone
Laišką pralenkė sraigės —
Istorijos puslapis baigė.

Sėdėsim ant marmuro nuolaužos —
Pūki vieta patikrinti
Kelionės tvarkaraštį.

VENECIJĄ PALIEKANT

Tegu dievai ten su Dievu
Dar ginčijas prieš Tizianą,
O aš Venecijos laivui
Plaučiu, kur barbarai gyvena,

Molą tik medžio žievėje
Išpjauti savo vardo randą,
Į viršų šoka žuvija
Ir nieko erdvėje neranda.

GĖLĖ ANT SARKOFAGO VIENOJE

Haidsburgų grabų anekdotas rūsy
Sutelpa imperija visa,
Ir gyva gėlė ant juodo vario
Ašaroja požemių rasa.

Kas ją atnešė? Kokie prisiminimai
Atvėdė mirties talu trapius?
Atėjau ir aš be melur nieko
Ir gėlės verčiau.

PRIEŠ MICHELANGELO DOVYDĄ

Prieš stebuklą sustojau,
Neatplešdam akies.
Aš daug kuo lig šiol abejojuau,
O Dovydu tikiu.

Tik akimirka susivildyti —
Ir judesiu jamu, staigiu
Įsiūnuoti taiklų mėtų kėlę —
Aš Dovydu tikiu.

galvoje klostėsi, užtat savo amžiaus šviesuolių buvo atstumtas. Ne tik atstumtas, net sifilitiku, pasimaišiusiu apšauktas. O atimkim iš Čiurlonio visus tuos paveikslus, kurie nesutampa su realybe, visus tuos, kurie paimti iš tos kitos mums nematomos plotmės, kuri ir Tave, Kazy, kartais gąsdina, kas iš jo būtų, jeigu nebūtų turėjęs drąsos perkelti į mums matomas drobes tas erdves, po kuriais jis pats pluoja. Juk jis dirbo ir bijojo, kad protingi žmonės iš jo darbų juoksis. Ir juokėsi. Taip buvo tada. Dabar kiek kitaip. Ir Dargiui nebereikia bijoti, kad iš jo darbų juoksis. Bent

neįieška bijoti, kad daugumas juoksis ir peiks, kad jis mato ne tą patį, ką mato kiti.

Aną dieną mačiau porą darbų, jau po parodos uždarymo atsiradusių. Juose Dargis tas pats su nuostabiai išreikštu spalvų balansu ir taupia linija labai taikliai gulančia į viso paveikslą harmoniją, bet kartu ir kitoks. Smaugesnis ir spalvingesnis, tik ne akį režiančiu spalvingumu, o tokiu dainuote dainuojančiu. Žiūrėjau, žiūrėjau, Kazy, ir nejučia atėjo mintis, ar tai nebus gerai įvertintos parodos, vis pasikartojančio pripažinimo rezultatas. Ir labai gražus rezultatas.

Kultūrinio pobūdžio politiniai svarstymai

(Atkelta iš 2 pusl.)

jo pradėti nuo pradžios, kuri yra pati sunkiausia. Demokratija ją peryveno ir netrukus žlugo dėl politinių partijų kaltės. Šią kaltę ir šiuo metu bandomė slepti, istorinius įvykius iškreipti ir politinį lūžį nutylėti. Taip daro ir straipsnio autorius, tardamas: "Politinė vertybė... kad seimo atstovai vieni kitų neišvaikė". Galima pakeisti istorinių įvykių savišką aiškinimą, bet sunku sigyventi su įvykių paneigimu, būtent, politinio lūžio 1926.XII.17 nutylėjimu, kai partijos dalyvavo kitų partijų išvaikyme ir demokratijos palaidojime.

Autoriaus tylos esu verčiamas paminėti kelis būdingus lūžio bruožus. Po minėto perversmo laikinosios karo valdžios vardu mjr. P. Plechavičius pasiūlė A. Smetonai "stoti į priešakį, kaip valstybės vadui", 1917. XII. 17

A. Smetona atsakė: "... pasiryžau priimti uždėdamą man šią svarbią naštą ir, pasiėmęs valstybės vado pareigas, eiti jas tol, kol pati tauta, teisėtu keliu pašaukta, išves iš susidariusios padėties".

Norėčiau paklausti straipsnio autorių, mėgstantį rašyti apie lietuvių tautos sugebėjimus, ar ji sulaukė pašaukimo demokratiškų būdų spresti savo likimą?

Autorius didžiu pasididžiavimu rašo: "Ypatingą vaidmenį šiame sintetiniame uždavinyje reikia pripažinti krikščionių demokratų blokui". Šio teiginio neigiu. Pradžioje, ir daugumą Steigiamajame seime turėdamas, leido sudaryti vyriausybę kitos partijos asmeniui, o vėliau nepartiniam net tris vyriausybes. Po to sekė jau kitas laikotarpis, kai patys krikščionys demokratai per nepilnus dvejus metus sudarinėjo net tris vyriausybes ir po viso to pralaimėjo rinkimus.

Reikia priminti ir kitą krikščionių demokratų "ypatingą vaidmenį", kai 1926.XII.19 sušauktas Seimas 38 balsais A. Smetoną išrinko respublikos prezidentu, nors 1922 m. konstitucijos 41 str. pasakyta, kad respublikos prezidentas laikomas išrinktu, gavęs absoliutinę balsų daugumą. A. Smetoną išrenkant, Seime dalyvavo tik 42 atstovai iš bendro skaičiaus 85. Po rinkimų sekė A. Smetonos priešaika konstitucijai.

"Rytas" XII. 20 laidoje pateikė šį krikščionių demokratų vaidmens aprašymą: "Atst. M. Krupavičiui sveikinant išrinktąjį prezidentą ir linkint jam Dievo pagalbos, stiprybės, ištvermės ir, ištisus jam ranką, ministeris pirmininkas prof. A. Voldemaras juodviejų draugiškai suglaustas rankas suspaudė savąją ranką, lyg simboliškai jungdamas didįjį tautininkų ir krikščionių demokratų visuomenės, lyg suburdamas tas dvi tautiškasias krašto jėgas į vieną pasiryžimą, kas taip gražiai jau įvyko, ir esame tikri, truks ir toliau didžiausiais Lietuvos gerovei ir josios laisvei".

Laisvei? Tokia buvo naujojo politinio tarpsnio pradžia, pažėdus 1922 m. konstituciją ir perblokus seimokratinę valdžią. Viso to nebūtų buvę, jei demokratine partija nebūtų įsivėlus į politinį lūžį ir sutrukdžiusi demokratinių lietuvių tautos auklėjimą.

Nuoklyda nuo tikrovės Kun. V. Bagdanavičius labai mėgsta žodį "realybė", dažnai jį įbrukdamas kur tos "realybės" nereikia. Jis mini "sintezės realumą" nesijungti į kitas siste-

(Nukelta į 4 pusl.)

Dailininkas Alfonsas Dargis

Nuotr. Jurgio Jankaus

A. LANDSBERGIS

Ar atrasim arlekiną Švedijoje? Pačią pirmą dieną Stockholmo parke užsimezga pokalbis su draugiška miestiete, nutūpusia ant mudviejų suolo su pirkinių maišeliais. Staiga, paaiškėja, kad ji tolima Augusto Strindbergo gimimaitė! Parkas suverdi, pasigirsta muzika. Ar tai likimo ženklas? Ar visas Stockholmas bus pilnas Strindbergo anūkių, posūnių, visokiųjų vandenų nuo strindbergiško kiselio kaip čekų rašytojo Hrabalo novelėje „Kafkorium“, kurioje visa Praha knibžda Kafkos gimimėis ir pažįstamais? Gaila, ne. Strindbergo gimimaitė dar sykį nusišluosto. Prakitą nuo savo plataus veido, kuriame slypi jos garšajam gimimaitiui giminingi bruožai — stockholmiečiai nepartę prie staigiai pasirodžiusios saulės — ir nueina. Per visą savaitę Stockholme nebesirodo nė vienas teatriskasis likimo ženklas.

Pabėgę nuo P.E.N. kongreso darbų, plaukiame laivu į Drottningholmą, kur tebeveikia vienintelis pasaulyje niekad neatsitaisytas 18-to šimtmečio teatras. Pakrantėse granitas ir pušys. Ar tuo pat vandens keliu į Drottningholmo operos teatrą vyko Švedijos karalius Gustavas III-ius su svarbia mecene misija? (Jis teatre buvo nužudytas, kad Verdi galėtų parašyti savo „Kaukių balilų“).

Išlipus iš laivo, atsiveria pastoralinė idilija. Pseudoklasikškos statulos nuduoda nematančios praeivių; vietiniai ekskursantai meniškai išsibarstę daugiaspalviais apdarais sodrioje žalumoje. Patsai teatras, rokokinio kremos tortas, atrodo atkelts tiesiai iš Prancūzijos Versalio.

Viduje teatrinis principas pasireiškia architektūroje. Nudažytas ir paaukuotas medis nuduoda marmurą ir auksą. Deja, sezonas dar nepradėjęs, ir lankytojai turi pasitenkinti pora solistų, dainuojančių ištraukas iš operų. Kaip ir orkestro nariai ar bilietų pardavėjos, jie apsirengę 18-to šimtmečio drabužiais.

Koncertui pasibaigus, dar sykį išėjini į jau ištuštėjusią salę. Kokia ypatinga tuščios scenos poezija! Ji nepaprastai gili, dekoracijos rikiuojasi perspektyvon iš abiejų šonų. Italo Donato Stopani sudėtingas ir išradings scenos mechanizmas puikiai tebeveikia. Scenoje tebetriūsiantis mechanikas, matyt, pastebi mano nuosirdį dėmesį ir man vienam pademonstruoja „griaustinį“ (akmenys dėžėje) ir „vėją“ (brezentą ištemptą ant medinio rato). Griaudžiant ir audrai siaučiant, tuščia scena prabėga nematomas arlekinas.

Jo pėdsakais pasukame į Daniją, kur pagaliau ji atrandame gėlynais girtame Tivoli parke. Triukšminga, mišri publika nekantriai laukia atsiveriančios už dangos virš tradicinės Tivolio pantomimos „Arlekino kerštas“. Čia prisimena istorinis arlekino kelias. Italijos Commedia dell'arte komediantai emigravo į Prancūziją, kur jie nustojo kalbėti (gal čia Liudvikas XIV prikišo pirštus), o iš ten pasuko į Angliją. Ten arlekinas ir jo bendrininkai jau gerokai skyrėsi nuo savo protėvių Italijoje. Angliškas „dumb show“ pakeitė ankstyvosios „Commedia“ improvizaciją ir išradingumą iluzionistiniais baroko triukais. Veikėjai neteko savo aštrumo, gaivališkumo, tapo susaldinti. Tai tokią arlekino šeimą italias Casorti atvežė į Daniją, kur ji išsilaikė iki šiandienos. Visur kitur ji išmirė.

Uždanga pakyla, suklinta šimtas vaikų ir laimingais žvilgsniais pasikeičia dar daugiau suaugusių. Pantomimos turinys labai pažįstamas, išsilaikęs dar iš 16-to šimtmečio Neapolio ir Venecijos. Arlekinas myli Kolombiną, bet jos tėvas, padedamas tarno, stengiasi juos išskirti. Vel-

Teatriniai laiškai iš Europos

Arlekino pėdsakais Stockholme ir Kopenhagoje

tui! Arlekinas ne tik miklus ir šmaikštus — jis sugeba ir magija naudotis. Jo pergalė visuotinali. Vaidyba profesionali, kokios nelauktumei „luna-parke“. Bet Tivolyje viskas stilinga. Seni pantomimos repertuaro epizodai atliekami su šokėjišku grakštumu. Pasigendi tikrai originaliosios arlekinados nelauktų posūkių, gaivalingumo. Kaip ir Drottningholmo operos teatras, Tivolio pantomima yra teatrinis muziejus.

Žodis „muziejus“ vis dėlto ne visai tikslus, aprašant Tivolio pantomimą. Jos įdomiausia dalis yra publika, kuri dalyvauja spektaklyje su ypatingu entuziazmu. „Pierrot, pasakyk ką nors!“ šaukia vaikai, pantomimai pasibaigus. Pierrot liepia jiems šaukt „valio!“ Mano dėšinėje, danų poetas Jorgen Sonne, gimęs ir augęs Kopenhagoje, prisimena savo vaikystės apsilankymus Tivoli parke, pantomimos spektaklius, ir ima šaukti drauge su vaikais. Mano kairėje, turkų „gastarbeiterių“ šeima — vyras, žmona, du vaikai. Jie vos tesusikalba daniškai, bet pantomimos kalba jiems suprantama. Jie kvatojasi, ploja ir arlekinas įžengia į jų atsiminimus ir sapnus.

Arlekinas pradings už uždangos. Stockholme pasilikęs poetas ir mimas Arkadijus Vinokuras kalba iš švedus savo Lietuvoje puoselėta pantomimos kalba. Kopenhagoje neseniai atsidūręs rusas disidentas Boris Weil, ilgai lageryje gyvenęs lietuvių barake, nuleidžia rankas. Rusijoje, prieš suėmimą, jis buvo marionetinis, kas, bet Danijoje jis nebegali išleiti užsidirbtį duonos. Pasirodo, kad Vakaruose marionetinėinkai ne tik manipuliuoja lėles, bet ir jas turi patys pasigaminti.

Baigminė scena: Nuošalioje Kopenhagos gatvėje — vyras ir moteris. Jo žingsniai sulėtėja, ji stve-

Malonus kvietimas Tivoli Kopenhagoje...

ria jo ranką. Dabar, iš arti, jų pagalbos, gydytojų. Jis pasirodė, kad jo ranka. Jis nenori

šes sutikti savo likimą toli nuo namų, nuošalioje Kopenhagos gatvėje. Nei vienas jų neįstai- rė nė žodžio. Jų veidai virsta Bali teatro kaukėmis; judavę judesiai primena ritualinį šoki- Teatras? Ką jis turi bendro su gyvenimu?

Gyvenau teatrui Juozo Kaributo memuarai

PR. VISVYDAS

Juozas Kaributas, TEATRINIO VARGO KELIAS. Memuarai. Autoriaus leidinys. Spausdino Sale- ziejų spaustuve Romoje 1977 m. Leidinys didesnio formato, 192 psl., gausiai iliustruotas, kietais viršeliais, kaina — 10 dol., gaunamas ir „Drauge“.

Turime ne vieną teatro vete- raną. Bet retas sukaupė patirtį paverčia knyga. Tam reikia lėšų ir šio tokio rašytojiško suge- bėjimo. Neseniai Juozas Karibu- tas, ilgametis saviveiklės scenos darbuotojas, išleido memua- rų knygą „Teatrinio vargo ke- liais“. Viskas — viršelio apdaila, medžiagos išdėstymas, šriftas, nuotraukos, vaidinimų progra- mas, komplementinių laiškų, sveikinimų ir palankių recenzi- jų sankaupa įrodo autoriaus

kruopštumą. Susidarė puošnus atestatas žmogui, kuris, jo paties žodžiais, visą jaunystę ir gyven- imą aukėjo teatrui. Be abejo, kny- ga naudinga ne vien asmeni- niam reikalui. Čia yra žinių, ku- rios pravers istorikui, nagrinėjan- čiam išeivijos teatrą.

Bevertant išryškėja kelios Juo- zo Kaributo charakterio savybės: pasitikėjimas savimi, darbštu- mas, aktoriskasis jautrumas ir no- ras pasiteisinti.

Ivade, nors ir dėdamas po sa- kinio klausuką, autorius su pasi- tikėjimu sako: „Žinoma, memua- rus galėjau parašyti su labai šmaikščia humoro forma? Tokia versija savaime atpuolė, nes per daug išgyventa, per daug iškėn- teta“. Atseit, vargo kelius labiau nusako nelankstus, kalbiškai

gruoblėtas stilius, atmiestas grau- džiū pesimizmu ir kartėliu tiems, kurie kokių nors būdu trukdė Ka- ributo režisūrines aspiracijas. Jau pats pirmas sakiny yra perdėm sielvartingas: „Nežinau, kam ir kokiems tikslams atkeliavau į šį vargo ir nelaimių kupiną pasaui“. Tai atsitiko Kinderių kaime, Simonų vals., Panevėžio apskr., prieš pat Kalėdas 1909 metais. Joks kūdikis nežino savo gimimo prasmės. Zino tik motina, trokš- tant, kad naujagimis būtų svei- kas ir taptų doru žmogumi.

Iš memuarų matoma, kad autorius gyveno ir tebegyvena dora, veržlų ir spalvingą gyven- nimą. Scena buvo jo didžioji meilė. Jaunystėje vaidino kaimo klo- jimuose, organizavo spektaklius, kovojo dėl teatro saviveiklos tel- sių. Antai, pirmas vaidinimas Kinderių kaime turėjo būti slap- tas, nes vyko 1926 metų pervers- mo dienomis ir policija draudė. „Tai buvo gyvenimo ironija: se- niau reikėjo slėptis nuo caro žan- darų, dabar nuo savo lietuvių“. Net ir Vytauto Didžiojo metais (1930) vaidintojas Juozas važiuo- ja į Panevėžį pas patį komen- dantą išprašyti leidimo Pajarsko klojime suvaidinti jau paruoštas komedijas „Kuščių žentą“, ir

Kultūrinio pobūdžio politiniai svarstymai

(Atkelta iš 3 psl.)

mas, būtent komunizmą ar naci- onalsocializmą. Tai vėl prisime- na „Lietuvos politinės realybės neišdavimą“, „seimų sužiestą valstybinės vienybės realybę“, „politinę realybę“ ir t.t., bet ne- pateikia šių tikrovų aptarties.

Autoriumi blogiau nutinka, kai ima aiškinti tikrovę ir ją sutapa- tinti su neįmanoma apimtimi, vyksmu bei tapumu: „Lietuvių tauta nenuėjo nei su komuniz- mu, nei nacionalsocializmu, ne- sudarydama nė su viena ar kita puse sąjungos, nukreiptos vieną prieš kitą“.

Lietuvių tauta savo noru nega- lėjo įsijungti rytinėje ar vakari- nėje pasaulėžiūrinėje santvarkoje, nes abi buvo priešiškos ne tik jos laisvei, bet ir savaimingumui. Net valdžios peršamas tolimas fašizmas nerado stipraus atgar- sio.

Kai Sovietų Sąjunga sudarė ne- puolimo sutartį su Vokietija, Lie- tuvai teliko naudotis nešališku- mo lepiu. Dėl jo tikslingumo ga- lime būti įvairių nuomonių.

Autorius rašo: „nenuėjo su komunizmu ar nacionalsocializ- mu“ ir „nesudarė sąjungos“. Kal- bama apie lietuvių tautą, bet turi galvoje vyriausybę. Kitoje vietoje jau šnekama kiek ryškiau: „Tau- tininkų vyriausybė nenuėjo nei su komunizmu, nei su nacizmu kaip tik dėl to, kad instinktyviai suvokė, jog seimų sužiestą valsty- binę vienybę buvo real“). Čia jau tautos sąvoka pakeičiama tauti- ninkų vyriausybę, kurią lydėjo seimų išugdyta vienybė. Jei čia įterpsime, kad dvi paskutinės vy- riausybės nebebuvo vien tauti- ninkų, gausime visišką atslėjimą nuo „realumo sintezės“ ir turėsi- me neišnarpliojamą minties raizginį.

Nors straipsnio autorius ne- mėgsta humoro ir tuo labiau pa- šaipos, bet jo teigimas: „... tauti- ninkų valdžia gynė Lietuvos poli- tinę realybę, tarsi paskutinis Mohikanas ar Margeris, kuris ry- žosi verčiau žūti, negu save iš- duoti“, visai atslėjęs nuo tikrovės, prašosi net sarkazmo.

Rankų iškėlimas nėra kova.

„Ką pasėsi, tą ir pjausi“.

Klojimuose įsigytą vaidybinių praktiką Kaributas perkėlė į Kau- ną. 1938 m. išlaikė egzaminus į J. Miltinio vadovaujamą dramos studiją. Vėliau įstojo į Valstybi- nio teatro dramos studiją. Atkrei- pęs režisieriaus B. Dauguviečio dėmesį, buvo priimtas etatinis ar- tistu — bendradarbiu. Tačiau neaišku, kodėl Dauguvietis ir di- rektorius Grybauskas „tada už- draudė apie tai pasakoti kitiems studentams“.

Užėjus karui, reikėjo trauktis iš Lietuvos. Kaributas apie tai užsimena su jam būdinga pateti- ka: „Likimas negailestingai sukū- riaus išrovė iš gimtojo lizdo ir perkėlė į svetimas žemes. Blaškė visokios nesėkmės, bet su lietu- višku teatru neišsiskyrė. Tvirtai aš jo laikiausi, nors priešų ne- stigo“.

Tai tiesa, Kaributo teatrinio vargo keliuose priešų, tiksliau pasakius, varžovų, niekad nesti- go. Tai parodo tolimasis albu- mo tekstas. Stambesnę veiklą iš- eivijos scenoje jis pradėjo, atvy- kęs į Rochesterį, N. Y. Po skau- džios auto avarijos (važiuojant gastroliuoti su vaidinimu), pagi- jęs ir paviešėjęs Floridoje, jis per- sikėlė į Los Angeles miestą. Čia ėmė reikštis scenoje: organizuo- damas, vaidindamas, taip pat su jaunimu statydamas spektaklius. Taip nuo 1954 metų.

Ypač pirmas dešimtmėtis Kali- fornijoje buvo aktyvus. 1954 m. pastatė Br. Zdanavičiaus „Kazi- mieras — Lietuvos karalaitis“ ir Fuldos komediją „Mokyklos drau- gai“. Tais pačiais metais spalio mėn. Los Angeles dramos mėgė- (Nukelta į 5 psl.)

Kas gi buvo tas paskutinis Mohi- kanas ir kur „Margerio, kuris ry- žosi verčiau žūti, negu save iš- duoti“? Ne tik aš, bet ir skaity- tojai pageidauja, kad straipsnio autorius paryškintų naują Mar- gerio atradimą 1940 m. Lietuvos istorijoje. Margerio dvasia, pra- bilki!

Čia nenoriu ką pulti ar ginti, kaltinti ar teisinti, bet tik apsi- ginti nuo straipsnio autoriaus peršamų istorinių šmeiklų, nes vargu jis galės varžytis šioje „kū- ryboje“ su Maskvos pakaustytais nepriklausomos Lietuvos istori- jos žalojais.

Visai pritariu straipsnio auto- rių teigimui: „Katalikybė turi labai gerus gyvenimo principus, metafiziškai pagrįstus; bet didelė spraga tarp jų ir pritaikymo gy- venimo reikalams. Dėl tos prie- žasties katalikiška? visuomenė kenčia socialiai ir politiškai. Jų socialinius ir politinius dalykus tvarko klaidingas vadovavimas arba niekas netvarko“.

Tai didžios svarbos reikalas, bet netelpantis į šios temos rėmus.

Didi padėka kun. V. Bagdani- vičiui už pašnekinimą ir progą paryškinti jo kai kurias mintis, besiekiant tik istorinės tiesos.

MARQUETTE PHOTO SUPPLY

REIKMENYS FOTOGRAFAMS IR MĖGĖJAMS

Daug sutapysite, pirkdami cia- ly reikmenis. Pasinaudokite pa- togiu planu atidedant pasirink- tus reikmenis ypatingai progai. Pilnai užbaigtų foto nuotraukų aptarnavimas. Atidaryta pirmą ir ketvirtą vakarais iki 9 val.

3314 West 63rd Street
Tel. — Prospect 6-8998

WAGNER and SONS

TYPEWRITERS, ADDING MACHINES AND CHECKWRITERS.

Nuomoma, Parduoda, Taiso Virš 50 metų patikimas jums patarnavimas.

Phone — 581-4111
5610 S. Pulaski Rd., Chicago

A. TVERAS

LAIKRODŽIAI IR BRANGENTBES
Pardavimas ir Taisyimas

2646 W. 69th Street — Tel. EE 7-1941

EKSKURSIJOS Į LIETUVĄ

IS BOSTONO IR NEW YORKO

DAR YRA VIETŲ ŠIOSE GRUPESE:

Vienos savaitės	Rugsėjo 17	— \$345.00	Rugsėjo 22	— \$345.00
Dviejų savaitių			rugpjūčio 6	— \$1245.00
			rugsėjo 3	— \$1195.00
			gruodžio 22	— \$1045.00

Visos grupės aplankys Kauną ir Trakus. Prie šių grupių galima jungtis iš VISŲ AMERIKOS IR KANADOS MIESTŲ su papildomu mokesčiu New York'e.

GRUPESE VIETŲ SKAICIUS RIBOTAS — PATARTINA REGISTRUO- TIS KUO ANKSČIAU.

Smulkesnių žinių ir registracijos reikalu kreipkitės į:

TRANS-ATLANTIC TRAVEL SERVICE, INC.

393 West Broadway, P. O. Box 116

South Boston, Ma. 02127, Tel. (617) 268-8764

Istaigai vadovauja: Aldona Adomoniė ir Alina Rudziliūnė

Prices are based on double occupancy and are subject to changes and/or Government approval.

MES STENGIAMES DUOTI LIETUVIAMS GERIAUSIĄ PATARNAVIMĄ IR GERIAUSIAS PIRKIMO SĄLYGAS.

ISIGYKITE LABAI PATVARIĄ IR EKONOMIŠKĄ SUSISIEKIMI PRIEMONĘ.

Naujas 1978 m. Plymouth HORIZON — labai ekonomiškas, 4 cilindriniai, su galonu 38 mylias

Kaina nuo — \$3,950.00

1978 m. CHRYSLER kaina nuo \$4,700.00

Patikrinkite kainas pas kitus pardavėjos ir grįžkite pas mus ir įsitikinsite, kad pas mus mažiausios kainos.

Turime įvairiausias mašinas: Cadillac, Buick, Pontiac, Oldsmobile ir kitų, TAIPGI IMPORTUOTŲ, ĮVAIRIŲ KAINŲ, prade- ntant nuo \$100.00. Mūsų dirbuvėse prityrę mechanikai patarsys karoseriją, (body), sparnus (Fenders) ir sureguliuos motorą.

BALZEKAS MOTORS, 4030 S. Archer VI 1515

Seniausias automobilių pardavėjas Chicagoje, gerbiamas virš 60 m. PLYMOUTH — VOLARE — CHRYSLER — ARROW

MŪSŲ KALBA

Dalyviniai prieveiksmiai

Viena "Mūsų kalbos" skaitytoja rašo: tiek mūsų, tiek dabar Lietuvos spaudoj skaitau: Ji žiūrėjo pajaukiančiai, įtartinai, žinančiai, kaltinančiai, bet taip pat Ji atsiduso kaltinamai, jis kalbėjo įtikinamai. Kuri forma, Jūsų nuomone, yra teiktina?

Teiktinos abi formos, ir štai dėl ko.

Prieveiksmiai mūsų kalboje yra sudaromi tiek iš veiksmažodžių, tiek iš neveiksmažodžių dalyvių. Tad pagal dalyvių vartojimą taip pat dvejopai vartojami ir iš jų sudaryti prieveiksmiai.

Štai keli būdingesni veiksmažodžių dalyvių ir jų kilmes prieveiksmažodžių vartojimo atvejai: netikęs elgesys — netikusiai pasielgė; nevykęs darbas — jis nevykusiai dirba; pasiutęs triukšmas — pasiutusiai triukšmauja; patraukęs skausmas — kojos šla patraukusiai; pašėlęs greitis — pašėlusiai lekia, pašėlusiai šalta žiema; ti-

kės pasirinkimas — įkresk jam tikusiai; vykęs veikalo vertimas — veikalus vykusiai išversta. Ir t.t. Mūsų kalbai taip pat būdingi neveikiamieji dalyviai ir jų kilmes prieveiksmiai, pvz.: tai gali-mas atsitikimas — darykime galimai geriau; jo kalba visai įmanoma — jis kalbėjo visai įmanomai; tai įtariamasis žmogus — pažiūrėjo įtariamai; neigiamas atsakymas — atsakė neigiamai; nesulaikomas juokas — jokėsi nesulaikomai; nesuprantamas pasakymas — pasakė nesuprantamai; nesuskaitoma minia žmonių — nesuskaitomai daug žmonių; nesutaikomas kivičias — nesutaikomai kivičijasi; tariamas pavojus — tariamai vėl grįžo ramybė. Ir t.t.

Turime taip pat atvejų, kai abi formos vartojamos lygiomis, pvz.: jis prideramai elgiasi ir jis priderančiai elgiasi.

Stasys Barzdukas

Alfonso Dargis

Kompozicija (aliejus)

ba mafijos vadas. Jis nusprendė, kas galys rašyti svarbiems laikraščiams ir žurnalams ir pasirodyti televizijoje. Moravija atstovauja kairei, tad ir globoja tuos, kurie jam pritaria. Dar daugiau — "Moravijos klika" esanti organizuota, turinti keletą skyrių, kurių vienam vadovaujanti Moravijos žmona romanistė Elsa Morante (vienam ligi savo mirties vadovavęs filminkas Pier Paolo Pasolini).

Berto skundžiasi, kad jei kas nepriklausys Moravijos kliškai, tas maždaug jau laikomas fašistu. Gal, sako, toks griežtas kaltinimas ir ne visiškai pagrįstas, bet Italijos meno pasaulyje vis dėlto retas kuris išdrįstų prisipažinti esąs politiškai konservatorius, juo labiau kraštutinis dešinysis.

(b. k.).

NEPTŪNO ŽIEDAI

Kai 1977 m. kovo mėn. buvo surasti siaurųjų Urano žiedai, astronomai emė spėlioti, kad ir Neptūnas galės būti apsuptas panašių žiedų, tik jie per siauri ir per ploni, kad būtų galima bet kokiais instrumentais juos pastebėti.

Ta proga Šiaurinės Arizonos universiteto prof. William G. Hoyt priminė ("Sky and Telescope", April 1978) seniai užmirštą bet įdomų epizodą. Daugiau, kaip prieš 130 metų anglų astronomijos mėgėjas William Lassell pasiskelbė, kad 1846 m. spalio 10 d. pastebėjęs žiedą aplink Neptūną. Jis žiedą matęs kiekvieną kartą, kai stebėjęs Neptūną.

W. Lassell buvo rimtas ir pasižymėjęs mėgėjas — astronautas. Jis surado Neptūno satelitą Tritoną ir trečią bei ketvirtą Urano satelitus. Ir Neptūno žiedus jis stebėjo ne bet kokius, o 24 inčų skersmens reflektorium, naudodamas 567 padidinimą.

W. Lassell atradimą patvirtino kun. James Challis, Cambridge universiteto observatorijos direktorius. Deja, viskas tuo vienu patvirtinimu ir pasibaigė. Jokie kiti astronomai negalėjo įžūrėti žiedų aplink Neptūną. Lassell atradimas liko archyvuose užmirštas. O ar tie žiedai yra ar ne, paaiškės tada, kai žemės erdvėlaiviai pasisukios ir apie Neptūną.

A. R.

Gyvenau teatrui

(Atkelta iš 4 psl.).

Jų grupė, dalyvaujant J. Kaributui, įsteigė Dramos sambūrį. Nuo tada, autoriaus duomenimis, ir prasidėjo aiškios varžybos dėl pagarbaus režisūros posto. Norinčių nestig. Pagal Dramos sambūrio įstatus, sambūris menovadovą pasirenka savo nuožūra. I šio pasirinkimo erškėčiuota procesą įkliuvo jautrusis Kaributas. Prieš jį susidarė opozicija. "Iš sambūrio, ką tik naujai suorganizuoto, likau ištumtas. Tai buvo lietuviško veikimo taktika: jei ne aš, tai geriau niekas. Skaudžiai tas mane palietė".

Apie užkulisų intrigas ir visokių organizacinių susikirtimų įdomu skaityti, jei apie tai rašoma vaizdingai, neužmirštant nei sąmojaus, nei autoironijos. Deja, Kaributas, kai kur kalba miglotai. Prieš apnuoginimas pavirsta asmeninės pozicijos gyryba, su pernelyg priekaištingu tonu. Iš teksto nepaaiškėja, kodėl autorius atstūmė jam siūlomą bendradarbiavimą. Pavyzdžiui, B. ir D. Mackialos atsilankė pas jį su kvietimu vadovauti Sambūriui, bet Kaributas atsisakė. Ir trintis su G. Velička atrodo susisuka į kietą asmeniškų ambicijų mazgą.

Gražu, kad savąsias sambūrinės širdgėlas autorius pajėgė atsverti uoliu darbu Los Angeles

scenoje. Jo dėka Kalifornijos lietuvių susilaukė idomių spektaklių. Apie tai jis rašo, pasitelkdamas fotografijos meną, mieliai perspausdindamas palankius atsiliepimus spaudoje ir nesigailėdamas paskatų sau pačiam. "Tad su nepaprasta drąsa ir pasiryžimu pradėjau darbą".

Tikro žavesio nusipelnė J. Kaributo bendravimas su Hollywoodo įžymybėmis. Tam jis turi neeilinį talentą. Pasipuošęs lietuvišku kaklaraiščiu ir jau optimistine šypsena, šnekučiuojasi su Mario Lanza, Charltonu Hestonu, Mickey Rooney, Grace Kelly, Cecil de Mill ir daugeliu kitų žvaigždžių. Vien apie tai, praplėtus tekstą, galima buvo išleisti atskirą knygą, pavadintą "Aš ir Hollywoodas".

J. Kaributo aukojimasis lietuvių scenai, atrodo, baigėsi apie 1969 metus. Po montažinio scenos menininkų koncerto, kurį šio rašinio autorius tuomet apibūdino ne itin palankiai, klijiminis entuziazmas smuko. Pergryvenęs "gilų vidurinį lūžį", dar kartą mintimis perbėgęs nueitą teatrinių vargo kelią, užbaigęs žodyje Kaributas keistai klausia: "Kodėl aš turėjau visą gyvenimą aukoti lietuviškam teatrui, iš jo nieko negaudamas?"

Esu tikras, dažnas skaitytojas suabejos, ar Kaributo veiklą, rengiant vaidinimus, galima vadinti auka. O jeigu tai ir yra auka, tai reikalauja atpildo netinka. Menas nėra nei auka, nei vargas. Tai būtinybė.

Nauji leidiniai

● LAISKAI LIETUVIAMS, 1978 m. liepos — rugpjūčio mėn., Nr. 7. Religinės ir tautinės kultūros žurnalas. Leidžia lietuviai jėzuitai. Redaguoja Juozas Vaišnys, S.J. (ats. red.), Antanas Saulaitis, S.J., ir Anicetas Tamoliūnas, S.J. Administruoja A. Liakanderienė. Redakcijos ir administracijos adresas: 2345 W. 56th Street, Chicago, IL 60636. Metinė prenumerata — 6 dol.

Numeris pradėdamas Karl Rahner, S.J., poetiškai teologinėmis mintimis, o toliau duodamas premijotasis Nijolės Gražulienės straipsnis, Ados Karvelytės eilėraštis, seselės Onos Mikailaitės raštas apie Moteris Evangelijoje ir A. Saulaitio, S.J., straipsnis "Po išpažinties — pyragai". Apie Lietuvą amžių perspektyvoje rašo Jonas Miškinis, o Juozas Vaišnis tęsia savo kelionę apie Pacifiką. Gale nuolatiniai skyriai: Knygos, Šeima, Kalba, Atgarsiai. Žurnalas papuoštas Kazio Daugėlos nuotraukomis.

● PASAULIO LIETUVIS, 1978 m. birželio mėn., Nr. 42/106. Leidinys bendruomenės minčiai ir gyvenimui. Leidžia Pasaulio Lietuvių Bendruomenės Valdya. Redaguoja Bronius Nainys, 6804 S. Maplewood Ave., Chicago, IL 60629. Administruoja Stasys Džugas, 7240 S. Mozart St., Chicago, ILL 60629. Metinė prenumerata 3 dol., oro paštu į kitus kraštus — 15 dol.

Šį kartą apšviesti vietos skiriama artėjanti V PLB seimui, jaunimo kongreso tema, plačiai bendruomeninės veiklos kronikai.

● MOTERIS, 1978 m. gegužės — birželio mėn., Nr. 3. Lietuvių moterų žurnalas. Leidžia Kanados Lietuvių katalikų moterų draugija. Redaguoja Nora Kulpačienė, taltinama S. Girdauskienė, Z. Didžbalienė, I. Kairienė, L. Murauskienė. Administruoja Br. Pabedinskienė. Žurnalo metinė prenumerata — 7 dol., garbės prenumerata — 10 dol. Redakcijos ir administracijos adresas: 1011 College St., Toronto, Ont. M6H 1A8, Canada.

Apie žymiąją Vilniaus kultūrininkę Mariją Piaseckaitę — Šlapelienę rašo Veronika Mamiskaitė — Kulbokienė. Spausdinamas giliai prasmingas Juozas Vaišniūnės eilėraštis ir N. Labanauškaitės — Norkienės apy-

braiža "Krištolinis varpelis". Apie lietuves katalikes visuomeninėje veikloje kalba Albina Dumbrienė, o gėles mūsų poezijoje surankioja S. Vilkauskas. Linksms atsitikimas "Miniatiūrose" papasakoja Zenta Tenisonaitė. Su šeima ir moterimi dabartinėje Kinijoje supažindina P. Gaučys. Nemažai puslapių skiriama ir i domiams skyriams: Knygos, Moteris pasaulyje, Šeima ir mokykla, Sveikata, Madų ir grožio pasaulis, Šeiminių pasaulis. Žurnalas iliustruotas.

● KARYS, 1978 m. birželio mėn., Nr. 6. Pasaulio lietuvių karių — veteranų mėnesinis žurnalas. Redaguoja Zigmantas Raulinaitis. Administruoja Leonas Birnaitis. Žurnalo metinė prenumerata — 10 dol. Redakcijos ir administracijos adresas: Karys, 341 Highland Blvd., Brooklyn, N.Y. 11207.

Šio numerio turinys: Z. Raulinaitis "Rytinių galindų žlugimas"; K. Markus "Lietuviai juodojo gvardio"; Artilleristas "Antroji baterija" (pabaiga); M. Šimkus "Baltimorės lietuvių Dainos draugija" (pabaiga); J. Gedinienė "Netikrovs debys III". Gausi ir įvairi informacija sukelta skyriuose: Tremties trimitas, Lietuviai kariai laisvajame pasaulyje, Karinės žinios, Kronika. Žurnalas iliustruotas.

● ŠALTINIS, 1978 m., Nr. 2. Tikybinės ir tautinės minties žurnalas. Išeina kas antras mėnuo. Leidžia lietuviai marijonai ir Šv. Kazimiero sąjunga Anglijoje. Redaguoja S. Matulis, MIC. Administruoja J. Dubickas. Metinė žurnalo prenumerata — 4 dol. (2sv.). Redakcijos ir administracijos adresas: 16 Hound Rd., West Bridgford, Nottingham NG2 6AH, England.

Prof. A. Maceina rašo apie visuotinę Marijos motinystę. Spausdinami eilėraščiai ir dainos iš pogrindžio "Aušros", taipgi poezija Vlado Šlaito ir J. Guto. Plačiau rašoma apie Anglijos lietuvių veiklą, apie "LKB kroniką" ir "Aušrą".

● LIETUVIŲ DIENOS, 1978 m. gegužės mėn., Nr. 5. Redaguoja Redakcinė kolegija, leidėnė rašo Veronika Mamiskaitė — Kulbokienė. Spausdinamas giliai prasmingas Juozas Vaišniūnės eilėraštis ir N. Labanauškaitės — Norkienės apy-

Pirmiausia žvilgtelėta į Australiją: dailės darbų nuotraukomis užsiminta lietuvių dailininkų paroda Sydney mieste ir duodamas Australijos ministerio pirmininko žodis lietuviams. O toliau nuotraukomis ir tekstu išskirtinio dėmesio susilaukė jaunasis Chicago Lietuvių operos dirigentas Alvydas Vasaitis ir pati šiemetinė "Nabucco" opera, stabtelėta ir prie Anatolijaus Kairo, prie Antro kaimo spektaklių, prie Stasio Ylos knygos apie ark. Jurgį Matulaitį, prie Lietuvių fondo suvažiavimo bei H. Kačinsko reitalio Kalifornijoje. Angliškiesiems žurnalo puslapiai taipgi margi aktualijomis.

Kultūrinė kronika

"STRONZO" — ŽODIS, KURIS IŠKELE AIKSTEN ITALIJOS RAŠYTOJŲ GRUPINIS PJAUTYNES

Turine rašytojas Giuseppe Berto iškelė žurnalistei Dacia Maraini bylą, nes ji viename pasikalbėjime pavadino jį "stronzo" (mandagus lietuviškas žodis būtų mėslo krūva, nors yra ir ne toks mandagus kitas). Berto tylių, kai pasikalbėjimas praėjo periodikoje, o i teismą kreipėsi, kai Maraini atspausdino jį knygoje. Teismas jau vieną kartą buvo, bus dar ir kitą. Gynėjai aiškina, kad tas senas kažkurios italų tarmės žodis reiškia ir prisirišimą, bet Berto užsispyręs nepasiduoti įžeidinėjamas. Teisme jis pasisakė, kad parašęs naują knygą, "Judas", kuri būsianti geriausias šios kartos italų kūrinys. Už teismo salės jis prisipažįsta, kad jam rūpi ne kažkoks laimėjimas, o i visą reiką kuo labiau įvelti Albertą Moraviją, su kuriuo jį sieja ilgametė nesantaika.

Moravija pokario metais Italijos literatūriname pasaulyje yra lyg i pati pagrindinė figūra, o D. Maraini nuolatine ilgametė jo palydovė. Duos vienam, gal teks ir kitam.

Moravija esąs literatūrinėje italų scenoje lyg kažkoks nei rinktas, nei vainikuotas karalius, ar-

biantis sukaktuvininką kun. Gedimįną Kijauską, S.J., Clevelando lietuvių Dievo Motinos Nuolatinių Pagalbos parapijos kleboną. Leidinyje duoti kun. Stasio Ylos ir Stasio Barzduko tekstai. Puslapiai papuošti nuotraukomis.

● SKAUTŲ AIDAS, 1978 m. balandžio mėn. Lietuvių skautų mėnesinis laikraštis žurnalas. Leidžia LSS Tarybos Pirmia. Vyr. redaktorė — Sof. Jelionienė, 6111 S. California Ave. Chicago, IL 60629. Administruoja Augustinas Orentas, 6842 S. Campbell Ave., Chicago, IL 60629. Metinė prenumerata — 5 dol.

Naujame numeryje prisimenamas Vydūnas ir Vydūno jaunimo fondo 25-metis. Šiaip gausiai nuotraukomis ir piešiniais iliustruoti žurnalo puslapiai daugiausia sukasi apie skautiškąją veiklą.

● VYTIS, 1978 m. birželio — liepos mėn. Nr. 6. Lietuvos Vyčių mėnesinis žurnalas. Redaguoja Loretta I. Stukas, 1467 Force Dr., Mountainside, N.J. 07092. Administracijos adresas: 2524 W. 45 St., Chicago, IL 60632. Metinė prenumerata — 8 dol.

Žurnalo tekstuose naudojamos tai lietuvių, tai anglų kalbos. Rašoma apie birželinis tremimus, apie kun. K. Pugevičiaus šidabrinį kunigystės jubiliejų, apie solistą Algirdą Brazilį, duodama Lietuvos Vyčių veiklos plati kronika.

● IR VESKI MUS ŠVIESOS KELIU. 20 psl. leidinys, pager-

ba mafijs vadas. Jis nusprendė, kas galys rašyti svarbiems laikraščiams ir žurnalams ir pasirodyti televizijoje. Moravija atstovauja kairei, tad ir globoja tuos, kurie jam pritaria. Dar daugiau — "Moravijos klika" esanti organizuota, turinti keletą skyrių, kurių vienam vadovaujanti Moravijos žmona romanistė Elsa Morante (vienam ligi savo mirties vadovavęs filminkas Pier Paolo Pasolini).

Berto skundžiasi, kad jei kas nepriklausys Moravijos kliškai, tas maždaug jau laikomas fašistu. Gal, sako, toks griežtas kaltinimas ir ne visiškai pagrįstas, bet Italijos meno pasaulyje vis dėlto retas kuris išdrįstų prisipažinti esąs politiškai konservatorius, juo labiau kraštutinis dešinysis.

(b. k.).

NEPTŪNO ŽIEDAI

Kai 1977 m. kovo mėn. buvo surasti siaurųjų Urano žiedai, astronomai emė spėlioti, kad ir Neptūnas galės būti apsuptas panašių žiedų, tik jie per siauri ir per ploni, kad būtų galima bet kokiais instrumentais juos pastebėti.

Ta proga Šiaurinės Arizonos universiteto prof. William G. Hoyt priminė ("Sky and Telescope", April 1978) seniai užmirštą bet įdomų epizodą. Daugiau, kaip prieš 130 metų anglų astronomijos mėgėjas William Lassell pasiskelbė, kad 1846 m. spalio 10 d. pastebėjęs žiedą aplink Neptūną. Jis žiedą matęs kiekvieną kartą, kai stebėjęs Neptūną.

A. R.

Gražu, kad savąsias sambūrinės širdgėlas autorius pajėgė atsverti uoliu darbu Los Angeles

scenoje. Jo dėka Kalifornijos lietuvių susilaukė idomių spektaklių. Apie tai jis rašo, pasitelkdamas fotografijos meną, mieliai perspausdindamas palankius atsiliepimus spaudoje ir nesigailėdamas paskatų sau pačiam. "Tad su nepaprasta drąsa ir pasiryžimu pradėjau darbą".

Tikro žavesio nusipelnė J. Kaributo bendravimas su Hollywoodo įžymybėmis. Tam jis turi neeilinį talentą. Pasipuošęs lietuvišku kaklaraiščiu ir jau optimistine šypsena, šnekučiuojasi su Mario Lanza, Charltonu Hestonu, Mickey Rooney, Grace Kelly, Cecil de Mill ir daugeliu kitų žvaigždžių. Vien apie tai, praplėtus tekstą, galima buvo išleisti atskirą knygą, pavadintą "Aš ir Hollywoodas".

J. Kaributo aukojimasis lietuvių scenai, atrodo, baigėsi apie 1969 metus. Po montažinio scenos menininkų koncerto, kurį šio rašinio autorius tuomet apibūdino ne itin palankiai, klijiminis entuziazmas smuko. Pergryvenęs "gilų vidurinį lūžį", dar kartą mintimis perbėgęs nueitą teatrinių vargo kelią, užbaigęs žodyje Kaributas keistai klausia: "Kodėl aš turėjau visą gyvenimą aukoti lietuviškam teatrui, iš jo nieko negaudamas?"

Esu tikras, dažnas skaitytojas suabejos, ar Kaributo veiklą, rengiant vaidinimus, galima vadinti auka. O jeigu tai ir yra auka, tai reikalauja atpildo netinka. Menas nėra nei auka, nei vargas. Tai būtinybė.

Gražu, kad savąsias sambūrinės širdgėlas autorius pajėgė atsverti uoliu darbu Los Angeles

scenoje. Jo dėka Kalifornijos lietuvių susilaukė idomių spektaklių. Apie tai jis rašo, pasitelkdamas fotografijos meną, mieliai perspausdindamas palankius atsiliepimus spaudoje ir nesigailėdamas paskatų sau pačiam. "Tad su nepaprasta drąsa ir pasiryžimu pradėjau darbą".

Tikro žavesio nusipelnė J. Kaributo bendravimas su Hollywoodo įžymybėmis. Tam jis turi neeilinį talentą. Pasipuošęs lietuvišku kaklaraiščiu ir jau optimistine šypsena, šnekučiuojasi su Mario Lanza, Charltonu Hestonu, Mickey Rooney, Grace Kelly, Cecil de Mill ir daugeliu kitų žvaigždžių. Vien apie tai, praplėtus tekstą, galima buvo išleisti atskirą knygą, pavadintą "Aš ir Hollywoodas".

J. Kaributo aukojimasis lietuvių scenai, atrodo, baigėsi apie 1969 metus. Po montažinio scenos menininkų koncerto, kurį šio rašinio autorius tuomet apibūdino ne itin palankiai, klijiminis entuziazmas smuko. Pergryvenęs "gilų vidurinį lūžį", dar kartą mintimis perbėgęs nueitą teatrinių vargo kelią, užbaigęs žodyje Kaributas keistai klausia: "Kodėl aš turėjau visą gyvenimą aukoti lietuviškam teatrui, iš jo nieko negaudamas?"

Esu tikras, dažnas skaitytojas suabejos, ar Kaributo veiklą, rengiant vaidinimus, galima vadinti auka. O jeigu tai ir yra auka, tai reikalauja atpildo netinka. Menas nėra nei auka, nei vargas. Tai būtinybė.

Gražu, kad savąsias sambūrinės širdgėlas autorius pajėgė atsverti uoliu darbu Los Angeles

scenoje. Jo dėka Kalifornijos lietuvių susilaukė idomių spektaklių. Apie tai jis rašo, pasitelkdamas fotografijos meną, mieliai perspausdindamas palankius atsiliepimus spaudoje ir nesigailėdamas paskatų sau pačiam. "Tad su nepaprasta drąsa ir pasiryžimu pradėjau darbą".

Tikro žavesio nusipelnė J. Kaributo bendravimas su Hollywoodo įžymybėmis. Tam jis turi neeilinį talentą. Pasipuošęs lietuvišku kaklaraiščiu ir jau optimistine šypsena, šnekučiuojasi su Mario Lanza, Charltonu Hestonu, Mickey Rooney, Grace Kelly, Cecil de Mill ir daugeliu kitų žvaigždžių. Vien apie tai, praplėtus tekstą, galima buvo išleisti atskirą knygą, pavadintą "Aš ir Hollywoodas".

J. Kaributo aukojimasis lietuvių scenai, atrodo, baigėsi apie 1969 metus. Po montažinio scenos menininkų koncerto, kurį šio rašinio autorius tuomet apibūdino ne itin palankiai, klijiminis entuziazmas smuko. Pergryvenęs "gilų vidurinį lūžį", dar kartą mintimis perbėgęs nueitą teatrinių vargo kelią, užbaigęs žodyje Kaributas keistai klausia: "Kodėl aš turėjau visą gyvenimą aukoti lietuviškam teatrui, iš jo nieko negaudamas?"

Esu tikras, dažnas skaitytojas suabejos, ar Kaributo veiklą, rengiant vaidinimus, galima vadinti auka. O jeigu tai ir yra auka, tai reikalauja atpildo netinka. Menas nėra nei auka, nei vargas. Tai būtinybė.

Gražu, kad savąsias sambūrinės širdgėlas autorius pajėgė atsverti uoliu darbu Los Angeles

scenoje. Jo dėka Kalifornijos lietuvių susilaukė idomių spektaklių. Apie tai jis rašo, pasitelkdamas fotografijos meną, mieliai perspausdindamas palankius atsiliepimus spaudoje ir nesigailėdamas paskatų sau pačiam. "Tad su nepaprasta drąsa ir pasiryžimu pradėjau darbą".

Tikro žavesio nusipelnė J. Kaributo bendravimas su Hollywoodo įžymybėmis. Tam jis turi neeilinį talentą. Pasipuošęs lietuvišku kaklaraiščiu ir jau optimistine šypsena, šnekučiuojasi su Mario Lanza, Charltonu Hestonu, Mickey Rooney, Grace Kelly, Cecil de Mill ir daugeliu kitų žvaigždžių. Vien apie tai, praplėtus tekstą, galima buvo išleisti atskirą knygą, pavadintą "Aš ir Hollywoodas".

J. Kaributo aukojimasis lietuvių scenai, atrodo, baigėsi apie 1969 metus. Po montažinio scenos menininkų koncerto, kurį šio rašinio autorius tuomet apibūdino ne itin palankiai, klijiminis entuziazmas smuko. Pergryvenęs "gilų vidurinį lūžį", dar kartą mintimis perbėgęs nueitą teatrinių vargo kelią, užbaigęs žodyje Kaributas keistai klausia: "Kodėl aš turėjau visą gyvenimą aukoti lietuviškam teatrui, iš jo nieko negaudamas?"

Esu tikras, dažnas skaitytojas suabejos, ar Kaributo veiklą, rengiant vaidinimus, galima vadinti auka. O jeigu tai ir yra auka, tai reikalauja atpildo netinka. Menas nėra nei auka, nei vargas. Tai būtinybė.

Gražu, kad savąsias sambūrinės širdgėlas autorius pajėgė atsverti uoliu darbu Los Angeles

scenoje. Jo dėka Kalifornijos lietuvių susilaukė idomių spektaklių. Apie tai jis rašo, pasitelkdamas fotografijos meną, mieliai perspausdindamas palankius atsiliepimus spaudoje ir nesigailėdamas paskatų sau pačiam. "Tad su nepaprasta drąsa ir pasiryžimu pradėjau darbą".

Tikro žavesio nusipelnė J. Kaributo bendravimas su Hollywoodo įžymybėmis. Tam jis turi neeilinį talentą. Pasipuošęs lietuvišku kaklaraiščiu ir jau optimistine šypsena, šnekučiuojasi su Mario Lanza, Charltonu Hestonu, Mickey Rooney, Grace Kelly, Cecil de Mill ir daugeliu kitų žvaigždžių. Vien apie tai, praplėtus tekstą, galima buvo išleisti atskirą knygą, pavadintą "Aš ir Hollywoodas".

J. Kaributo aukojimasis lietuvių scenai, atrodo, baigėsi apie 1969 metus. Po montažinio scenos menininkų koncerto, kurį šio rašinio autorius tuomet apibūdino ne itin palankiai, klijiminis entuziazmas smuko. Pergryvenęs "gilų vidurinį lūžį", dar kartą mintimis perbėgęs nueitą teatrinių vargo kelią, užbaigęs žodyje Kaributas keistai klausia: "Kodėl aš turėjau visą gyvenimą aukoti lietuviškam teatrui, iš jo nieko negaudamas?"

Esu tikras, dažnas skaitytojas suabejos, ar Kaributo veiklą, rengiant vaidinimus, galima vadinti auka. O jeigu tai ir yra auka, tai reikalauja atpildo netinka. Menas nėra nei auka, nei vargas. Tai būtinybė.

Gražu, kad savąsias sambūrinės širdgėlas autorius pajėgė atsverti uoliu darbu Los Angeles

scenoje. Jo dėka Kalifornijos lietuvių susilaukė idomių spektaklių. Apie tai jis rašo, pasitelkdamas fotografijos meną, mieliai perspausdindamas palankius atsiliepimus spaudoje ir nesigailėdamas paskatų sau pačiam. "Tad su nepaprasta drąsa ir pasiryžimu pradėjau darbą".

Tikro žavesio nusipelnė J. Kaributo bendravimas su Hollywoodo įžymybėmis. Tam jis turi neeilinį talentą. Pasipuošęs lietuvišku kaklaraiščiu ir jau optimistine šypsena, šnekučiuojasi su Mario Lanza, Charltonu Hestonu, Mickey Rooney, Grace Kelly, Cecil de Mill ir daugeliu kitų žvaigždžių. Vien apie tai, praplėtus tekstą, galima buvo išleisti atskirą knygą, pavadintą "Aš ir Hollywoodas".

J. Kaributo aukojimasis lietuvių scenai, atrodo, baigėsi apie 1969 metus. Po montažinio scenos menininkų koncerto, kurį šio rašinio autorius tuomet apibūdino ne itin palankiai, klijiminis entuziazmas smuko. Pergryvenęs "gilų vidurinį lūžį", dar kartą mintimis perbėgęs nueitą teatrinių vargo kelią, užbaigęs žodyje Kaributas keistai klausia: "Kodėl aš turėjau visą gyvenimą aukoti lietuviškam teatrui, iš jo nieko negaudamas?"

Esu tikras, dažnas skaitytojas suabejos, ar Kaributo veiklą, rengiant vaidinimus, galima vadinti auka. O jeigu tai ir yra auka, tai reikalauja atpildo netinka. Menas nėra nei auka, nei vargas. Tai būtinybė.

Gražu, kad savąsias sambūrinės širdgėlas autorius pajėgė atsverti uoliu darbu Los Angeles

scenoje. Jo dėka Kalifornijos lietuvių susilaukė idomių spektaklių. Apie tai jis rašo, pasitelkdamas fotografijos meną, mieliai perspausdindamas palankius atsiliepimus spaudoje ir nesigailėdamas paskatų sau pačiam. "Tad su nepaprasta drąsa ir pasiryžimu pradėjau darbą".

Tikro žavesio nusipelnė J. Kaributo bendravimas su Hollywoodo įžymybėmis. Tam jis turi neeilinį talentą. Pasipuošęs lietuvišku kaklaraiščiu ir jau optimistine šypsena, šnekučiuojasi su Mario Lanza, Charltonu Hestonu, Mickey Rooney, Grace Kelly, Cecil de Mill ir daugeliu kitų žvaigždžių. Vien apie tai, praplėtus tekstą, galima buvo išleisti atskirą knygą, pavadintą "Aš ir Hollywoodas".

J. Kaributo aukojimasis lietuvių scenai, atrodo, baigėsi apie 1969 metus. Po montažinio scenos menininkų koncerto, kurį šio rašinio autorius tuomet apibūdino ne itin palankiai, klijiminis entuziazmas smuko. Pergryvenęs "gilų vidurinį lūžį", dar kartą mintimis perbėgęs nueitą teatrinių vargo kelią, užbaigęs žodyje Kaributas keistai klausia: "Kodėl aš turėjau visą gyvenimą aukoti lietuviškam teatrui, iš jo nieko negaudamas?"

Esu tikras, dažnas skaitytojas suabejos, ar Kaributo veiklą, rengiant vaidinimus, galima vadinti auka. O jeigu tai ir yra auka, tai reikalauja atpildo netinka. Menas nėra nei auka, nei vargas. Tai būtinybė

SPYGLIAI IR ROVELIAI

Redaguoja dr. S. Aliūnas

BĖDOS SU TOM RŪTOM

Tiesiog baisiai nemalonu, kai mūsų rašytojus vis užpuola, kad, girdi, šie rašė apie kokiuos ten seksus, o nerado rimtos literatūros. To pabarimo neišvengė nė savo prakalboje šimtinis „Draugo“ laureatas A. Kairys. Jis, kaip ir panašia proga kalbėjęs Br. Raila, nupeikė mūsų nešaukiančius tautos į kovą rašytojus ir abu labai iškėlė Maironį. Tenka su abiem prakalbininkais sutikti, Maironis nenukonkuruojamas, bet reikia taip pat pastebėti, kad mūsų dabarties rašytojai, jeigu jau kuris rašė apie seksą, tos stiprybės sėmėsi iš liaudies kūrybos.

Šiaip ar taip, pavarčius mūsų senąją tautosaką arba pagaliau prisiminus ir dabar dainuojamas dainas, tenka pastebėti, kad labai daug tose dainose posmų apie rūteles ir vainikėlius. Tai buvo sumintose rūtelės, tai nunešė vainikėlius, tai sugrąžink, bernuželi, rūtų vainikėli, tai viskas sugrįžo, tik vainikėlis nesugrįžo, tai sumynė rūtelės, ale, kiek, visokių bėdų su tomis rūtytėmis ir tais vainikėliais. O ir vestuvinėse vaišėse, pagal lietuviškas tradicijas, nusega vainikėli, nes kokia gi ten bus ponis, jeigu nešios vainikėli. Žodžiu, nelabai jau tie mūsų protėviai buvo kuklūs, jeigu jau tiek dainų, tegu ir labai gražių, skyrė vainikėliui.

Tiesia, ir be vainikėlio apstu visokių kitokių rūtelių istorijų. Tai praverk, mergelė, stiklo lankelį, tai praverk klėties dureles arba patepk jas lašiniiais, tai skundas, kad ji ne viena mie-

noma, tik ne lietuviai, lietuviškasis jaunimas į meilę žvelgia, būdamas keturiasdešimt metų, tik gaila, kad visą tą jaunimą sugadino Sauja skatiku, Striptizas ar Barono novelė „Aiduose“.

Dabar kada anos knygos jau ant laužo sudegintos, reikia pradėti deginti visas dainas apie klėtis ir rūtas, kad nebūtų ten kokių šūkių „suimk raktelį marškiniais, patepk dureles lašiniiais“. Mūsų visuomenė turi pradėti mušti solistus, ypač solistes, kad jos tokių nešvankybų nedainuotų, reikia sudaužyti plokšteles, o visas dainas reikia tiesiai į pečių, arba dar geriau — sukurti laužą ir sudeginti. Tegū dega visos tos istorijos apie klėtis ir nunešus vainikėlius. Reikia gelbėti mūsų Birtutes ir Algiukus nuo tvirkinių.

P. J.

Tėvas ir sūnus

Vieno mokinio matematikos va dovėlyje per pamoką suradau nuopieštą nuogą mergaitę.

— Ar tu tai nupiešėi? — paklausiau aš jo.

Mokinys nesiginčijo.

— Pranešk savo tėvui, kad aš noriu su juo pasikalbėti.

Kai atėjo tėvas, aušė šaapijam ant stalo piešinį:

— Tai nupiešė jūsų sūnus. Ką jūs apie tai pasakysite!

Tėvas įdėmiai apžiūrėjo piešinį. Po to, kiek varždamasis, jis pasakė:

— Na taip, tačiau, tarp mūsų kalbant, drauge mokytoju, aš ir pats geriau nebūčiau nupiešęs.

Atsistatydinimo bėdos

Ciekuras parašė pareiškimą ir bemačiant jį apliejo vynu.

— Nedaug užlašėjo, — dūdo Pukė.

— Nevarvink ant grindų! — sušuko Gryslis ir nugybo rūkytos strimėlės galvą.

Ciekuras paėmė pareiškimą ir nunešė jį viršininkui.

— Kas tau? — pasiteiravo viršininkas.

— Noriu išeiti, — tarė Ciekuras.

— Duok šen! — viršininkas paėmė pareiškimą ir pakėlė prieš šviesą. — „Volgos stiprusis!“

— Taip, — prisipažino Ciekuras.

— Vėl tas pats. Negerk to brudo, sakau tau! Pribaigsi sveikatą, reikės ilgalaikio gydymo! Kas dirbs už tavę!

Viršininkas padėjo pareiškimą tarp kitų. Ciekuras sužagsėjo ir grįžo pas Pukę ir Gryslį.

— Nepriėmė. Nuo „Volgos stipriojo“ dokumentuose dėmė liko, — norėjo pasakyti Ciekuras, bet jam tai nepavyko.

— Niekis. Rytą parašys kitą, — ramino Ciekurą Pukė ir Gryslis, intuityviai perskaitę jo mintis.

Kitą dieną Ciekuras parašė naują pareiškimą. Ir iškėlė jį viršininkui.

Viršininkas paėmė pareiškimą ir tyrinėjo dėmes. Pakėlė prieš šviesą.

Tačiau šį kartą gėrimo markės nustatytį negalėjo.

— Ką gėrei? — pagaliau jis nekantriai paklausė.

Ciekuras spoksojo į viršininką tokiu žvilgsniu, tarytum kišenėje būtų radęs penkrubį, tik nebegalįs jo realizuoti.

— Klausiu tavęs, kokią bjaurią lakę šikart?

Ciekuras sumirksėjo ir toliau tauzijo kažkokius niekus.

Viršininko kantrybė trūko.

— Teks, drauguži, premiją mažinti. Jau nežinau ką ir begeri!

A. Rijkuris

SKUBA

— Širyt, kai eįai darban, mačiau stumiant dviratį, — kalbėjo kaimynas.

— Taip, buvau tiek pasivėlinęs, kad nebespėjau ant jo užsėsti, — paaiškino kitas kaimynas.

POSEDZIAI IR ŽMONA

Pirmininkas baro darbininkus už tai, kad nelanko partijos parengimų.

— Jūs sėdite sau namuose ir nieko nežinote, kas vyksta pasaulyje. Pavyzdžiui, drauge Chmielnicki, pasakyk, kas yra Brežnevas?

— Nežinau — atsako paklaustasis, traukydamas pečia.

— Matote, — pasipiktinęs šaukia pirmininkas, — jis nežino net kas yra vyriausias garbingiausios Sovietų Sąjungos vadas. Tai todėl, kad jūs sėdite namuose ir nelankote partijos susirinkimų! Štai tu pasakyk, — kreipdamasis į kitą darbininką, klausia, — kas yra Gierėk?

Ir tas nežino.

— Argi niekad negirdėjai apie didįjį mūsų krašto vadą? Kodėl tad sėdi namuose ir nelankai susirinkimų?

Is salės galo pasigirsta balsas:

— Drauge pirmininke, ir aš noriu jus paklausti, kas yra Novokovskis.

— Is kur aš galiu visus draugus pažinti, — atsako sumišęs pirmininkas.

— Matai, — paaiškina tas pat balsas is salės, — jei draugas sėdėtumei namie ir nebėginėtumei po visokius partijos susirinkimus bei posėdžius, tai žinotum, kad tas Novokovskis sukasi prie tavo žmonos.

NENORINT PAVIRSTI KIAULE

Žmogus gyvėsi suvalges keturiasdešimt dešimtų virtus kiaušinius.

— Tai kodėl nesuvalgei dar vieno: būtų buvę penkiasdešimt.

— Hm, tai nori, kad dėl vieno kiaušinio pasidaryčiau kiaulę!

Dvi priežastys išgėrimui

Mano uošvienė atvažiuoja ir viešės 6 savaites.

Mano uošvienė neatvažiuoja, nes nusilaužė koją.

NENUSILEIDŽIANTIEJI

Painūs
Viešpaties keliai! —
Susitiko
Du kvailiai,

Susitiko du
Ant kelio —
Niekaip prasilenkt
Negali.

Kol kalbėjo
Ir derėjo —
Žmonės juos
Aplink apėjo:

Nusispjovė
I kvailius,
Nutiesė
Naujus kelius;

Ir lig šiolei
Atkakliai
Tebestovi
Du kvailiai.

A. Drilinga

APIE LAUKINIŠKIAUSIĄ VAIRUOTOJĄ

Ontario valdžios laikraščio „Topical“, nuolatinės skilties „Wry and Ginger“ paruošėjas, Jack Howard, viename iš paskutiniųjų savo rašinių šiuo kartu rašo apie laukiniškiausią automobilio vairuotoją Čarlį.

Girdi, Čarlis, esąs labai greitos galvosenos jaunuolis specialiai tuose reikaluose, kurie liečia automobilius. Nežiūrint, kokiu greičiu jis važiuotų — normaliu ar toli pralenkiančiu normalumą greičiu — jis visada neatilsielkęs toliau nuo priekyje važiuojančios mašinos, kaip 20 pėdų, nežiūrint to, kad priekyje važiuojančiai mašinai kiek pristabdytų greitį, jis niekad negalėtų sustabdyti savo mašinos, neduręs ir užpakalinį „bumperį“.

Kai jis, kartą užvažiuavęs ant šaligatvio, stengdamasis neįvažiuoti į tirštą žmonių minią,

POLITIKŲ GRETOSE

Duona ir šienas

Prieš rinkimus vienas kandidatas ima aiškinti:

— Mes privalome auginti daugiau kviečių ir...

— Taip, o kaip bus su šieno? — kažkas šūktelėjo iš klausytojų minios.

— Dabar aš kalbu apie žmogaus mitybą, bet tučtuojau prieisiu ir prie tamtos, — atkerta kandidatas.

Atleistas miesto tarnautojas

— Šešerius metus išbuvaus šungaudžiu savo mieste, bet neseniai mane atleido, — skundėsi nepažįstamam prašyviui buvęs miesto pareigūnas.

— Tai kas atsitiko, ar administracija pasikeitė? — teiravosi nepažįstamasis.

— Visai ne. Bet, mat, pagavau vieną šunį.

Pralaimėjimo baimė

— Sakykite, ką gi veiksime, jei laimėsime rinkimus? — kažkas paklausia agituojuojantį kandidatą. O ką aš veiksiu, jei pralaimėsiu rinkimus! — sušunka šis.

Persimetėlis ir atsivertėlis

— Tėte, kas yra persimetėlis? — klausia paugulis.

— Persimetėlis, sūnau, yra tas, kuris palieka mūsų partiją ir įstoja kiton, — aiškina politikierius.

— Na gerai, o kas tas, kur palieka savo partiją ir įstoja į mūsų?

KODEL MĖGSTA SPURGUS

donutus, — restorane prasitarė — Aš mėgstu pyragaičius vienas svečias, — tai vienintelis pyragaitis, pro kurį, kai valgai, gali žiūrėti, ar kas nevagia tavo palto.

— Užmirštam, kad ir lietuviško sūrio neišpauš, neatsisakdamas išrūgų.

Pr. Razminas

VINCAS NEKE

DULKĖS

Visur čia dulkės, vien tik dulkės, jų pilnos kėtės ir plyšiai. Be dulkių nieko nėra, Matyt, čia tokia atmosfera — To negaliu suprast visai.

Kai saulė šviečia spindi dulkės, Siūbuoja dulkių debesys: Ramus, tylus, be žado, Ir leidžias ant spintos fasado, Kol nepakels jų šepetys.

Prilindo jų pilna krūtinė Ir slegia storas kamuolys. Sunku krūtinę, gelia, Ir nēr iš ten joms kito kelio, Kol neateina kosulys.

Rugiai paauga — skrenda dulkės, Gėlių žieduos jų kiek gana, O gatvių, sodų takas, Kur tiek širdžių jaunųjų plaka — Tikroji dulkių eiseną.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

Ir gal užgirsime malonias — „Sveikatą“ draugas palinkės. Ar bus galvoj, kas kalta, Kad esam dulkės pilkos, baltos, Nors buvom jų padėrmės.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.

— Iš dulkės kilę — dulke virsim — Seniai įkalta atmintin... Nejaur ir mes klajosim Ir lįsim kam tyliai į nosį, Kol nepateksim čiaudulin.